

CONTRA

nr 1 1987 årg 13 10:-

Intrepids sista fall

Koncentrationslägren i Vietnam

**EAP — kommunistpartiet som
låtsas stå till höger**

FRIHETENS RÖST

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger per år
ISSN 0347-6472

Ansvarig utgivare

Anders Fjällström

Adress

Box 6082, 102 32 Stockholm.
Telefon 08-54 95 52 (även 08-751 56 26)

Prenumeration

59 kronor per år. Inbetalas på postgiro 85 95 89-4 eller bankgiro 261-2638.
Finland: 45 mark per år. Finländskt postgiro 1125 82-9.
Norge: 65 norska kronor per år. Norskt postgiro 1 99 82 77.
Danmark: 75 danska kronor per år. Danskt postgiro 1 69 06 98.

Medarbetare

Ordförande: Göza Mölnär
Expedition: Anders Fjällström
Redaktion: Claes Almgren, Christer Arkefors, Carl G. Holm, Filip Lundberg och Benny Rung.

Övriga medarbetare: Arne Andersson, Dennis Brinkeback, Dietmar Kröhnert, Bertil Lindblom, Alf Norbäck, Arne Sundström, Roger Söderqvist och Astrid Wikmark samt Allan C. Brownfeld, Washington, Joachim Bamrud, Oslo och Rune Westin, Canberra.

Länskontakter

Blekinge: Magnus Bergstrand 0455-114 45
Bohuslän: Karl Gustaf Kleen 0523-315 10
Gotland: Alf Norbäck 0498-102 06
Gävleborg: Grethe Blomgren 026-27 31 23
Göteborg: Arne Andersson 031-55 43 14
Halland: Helena Norrgren 035-502 00
Jämtland: Lennart Sundstad 0642-100 49
Jönköping: David Stavenheim 036-18 68 62
Kalmar: Jan Hedberg 0485-385 64
Kopparberg: Allan Lennartsson 0226-108 16
Kristianstad: Ola Axelsson 0451-802 65
Kronoberg: Bengt Sjöberg 0372-147 21
Malmöhus: Mats Gunnarsson 0418-229 43
D:o: Dietmar Kröhnert 040-97 33 31
Norrbotten: Elisabeth Olsson 0970-340 85
Skaraborg: Frank Wurm 0500-335 44
Stockholm: Claes Henriksson 08-761 28 36
Södermanland: Tibor Somogyi 0152-152 62
Uppsala: Hermann Schulze 018-35 81 28
Värmland: Jan Collander 0570-660 86
Västernorrland: Hans G. Olsson 0910-358 12
Västmanland: Herbert Forsström 060-93022
D:o: Stanley Skoglund 060-12 96 94
Västmanland: Michael Berg 021-11 30 73
Älvsborg: Evald Olsson 0531-112 65
Örebro: Karl-Edvard Hellkvist 0581-132 22
Östergötland: Carl G. Holm 013-16 16 46
Danmark: Peter Hartvig 01-10 88 72
Finland: Leo Meller 90-563 34 53
Norge: Joachim Bamrud 02-56 21 56

Ej signerat material har sammanställts av redaktionen. Copyright Stiftelsen Contra. Eftertryck endast efter överenskommelse.

Pressdag 1986-11-24

Vänersborgs Offset AB, Vänersborg 1986

CONTRA-NYTT

Intrepids sista fall

Det finns nu en rykande färsk Contra-bok tillgänglig. *Intrepids sista fall* av William Stevenson. Det är en spionbok — men det är en dokumentärschildring. Den tar bl a upp dubbelagenter och atomspioner. Boken är på 311 sidor och inbunden. Idealisk julläsning! Priset är 108,- plus porto vid rekvisition direkt från Contra. (Glöm inte att Du numer kan använda kontokort när Du beställer från Contra, Du slipper då den omständliga postförskottsproceduren).

Contra-katalogen löser julklappsbekymren

Vi bifogar med detta nummer av Contra vår nyutgivna katalog. Vi hoppas att våra läsare skall botanisera flitigt i den och där hitta lösningen på alla eventuella problem att finna julgåvor. Alla julklappsproblem kan lösas genom Contras katalog!

Ta kontakt med Ditt länsombud!

Ur ett brev till Contra:

Jag anser att Ni borde genom Contra upplysa era prenumeranter att ta kontakt med sin länskontakt och utifrån detta samlas och diskutera hur man ska marknadsföra tidskriften i sitt län. T ex uppsättning av reklamaffischer, sälja tidskrifter och diskutera med folk på gator och torg. Detta blir lättare ju fler man är och skapar förhoppningsvis en viss gruppkänsla, där man behandlar och samordnar sina idéer.

Efterhand kan man sköda vilka län som det har gått bra för. Man tar vara på deras lärdom och sprider den till de län där det gått sämre. Genom detta får man en bra och aggressiv marknadsföring över hela landet.

Så vitt jag ser är det här en bra möjlighet att få ett stort och brett spektrum av läsare i alla åldrar, vilket leder till att Ni får en slagkraft och styrka i det budskap Ni vill framföra till allmänheten.

Värderade läsare! Det är bara att sätta igång!

Tala med Din tidningsbutik!

Contra har slutat att distribuera tidskriften via Pressbyrån. Pressbyråns distributionsföretag Presam ändrade i början av året distributionsvillkoren, vilket medförde att det blev orimligt dyrt att distribuera en tidskrift som Contra den vägen. Vi har istället träffat direkt överenskommelse med vissa tidningsbutiker om att Contra skall finna tillgänglig där. Dessa överenskommelser är mycket förmånliga för butikerna. Vi ber våra läsare att fundera på om det finns någon lämplig tidningsbutik på den egna orten som borde ha Contra. Tala helst med dem själv först och kontakta sedan Contra. Eller meddela oss vilken butik det rör sig om så tar vi kontakt från Stockholm. Att Contra syns i butikerna är ett sätt att göra tidskriften känd för nya läsare.

Våra källor

Chronicles of Culture heter en tidskrift som är inriktad på bok- och filmrecensioner, företrädesvis av böcker med högerinriktat innehåll. Utgivningen av politisk litteratur är oerhört rik i USA och det är därför möjligt att fylla en fyrtyoåttsidig tidskrift varje månad. För den som vill hitta intressant litteratur är tidskriften en guldgruva. Det gäller både "nykonservativ" och "nyliberal" litteratur, även om det märks att redaktörerna har sitt hjärta snarast åt det konservativa hållet. *Chronicles of Culture* kostar 18 dollar per år och adressen är *Chronicles of Culture, The Rockford Institute, 934 North Main Street, Rockford, Illinois 61103-7061, USA.*

Polen fortfarande en krutdurk i Östeuropa

Polen är inte längre dagligen på våra tidningars förstasidor. Det innebär inte att landet återgått till något "normaltillstånd". Tvärtom finns alla problemen kvar och pyr...

Det sägs att för att förstå ett lands internationella situation behövs det att man känner dess historia något litet och dess geopolitiska läge. Ännu för inte så länge sedan kunde hela Skandinavien — trots att Danmark och Norge tillhör NATO medan Finland sedan 1948 har en vänskaps- och biståndspakt med Sovjet — betraktas som ett tämligen lugnt hörn av världen.

Med vidare uppbyggnad av den jättestora örlogs- och flygbasen i Murmansk vid Kola-halvön och motsvarande utveckling av den norska och den amerikanska försvarspotentialen har denna jämvikt i Norden ändrats. Utan tvivel kompletteras denna bild av de täta besöken av de "okända" större ubåtar och miniubåtar som funnits i svenska skärgårdar. För Sveriges del är det dock också viktigt vad som händer i södra Östersjön, framförallt i Polen. Polen utgör ett sorts experimentfält, där det visar sig hur långt det kommunistiska systemet kan utvecklas och den politiska oppositionen kan växa. Polen utgör som bekant en brygga mellan Väst och Sovjet, som ytterligare utökar dess strategiska betydelse. Det är därför viktigt att i Sverige följa utvecklingen därnere.

Som bekant styrs staten av kommunistiska partiet som ungefär vart fjärde år håller sin kongress för att redovisa sina "framgångar" och eventuellt genomföra större eller mindre personalförändringar. Den parallella regeringsapparaten spelar bara en verkställande roll.

Den i juli är avslutade tionde partikongressen — fast den hade en rent formell karaktär — gav en viktig överblick över situationen i hela landet.

Påvens tredje resa till Polen

Viktigast idag i Polen är fortfarande förhållandena mellan staten och kyrkan, som politiskt har den starkaste ställningen i hela Östeuropa. Partisekreteraren, general Jaruzelski, vill bilda ett s k konsultativt råd, där han tänker sammanföra en rad framstående katolska lekmän, som t ex den

tidigare parlamentsledamoten Stanislaw Stomma. Dessa lekmän, liksom biskoparna, skyndar emellertid långsamt och begär först att samtliga politiska fångar, i n cirka 350, befrias. Framförallt den nyligen häktade Zbigniew Bujak och Tadeusz Jedynek, som båda spelade en viktig roll i Solidaritet. I allmänna ordalag lovades på kongressen frigivning av en del politiska fångar efter individuell prövning. I slutet av juli sattes över 5 300 personer på fri fot, men man vet inte hur många av dem som var politiska fångar. Det är inte uteslutet att det kommer att gå som vid tidigare tillfällen. Dvs ett begränsat antal blir fria för att senare under en eller annan förevändning sättas bakom lås och bom på nytt. Så skrev i juli Warszawa-korrespondenten för Financial Times, Krzysztof Bobinski.

En fråga som sedan en viss tid berörs på högsta nivå mellan kyrkan och kommunistpartiet samt statsapparaten är påven Johannes Paulus II tredje besök i Polen. 1987 äger nämligen Eukaristiska kongressen rum. Sådana kongresser har hållits vartannat eller vart tredje år i olika katolska länder, men på sistone med observatörer från olika större protestantiska och ortodoxa samfund. Den polska kommunistregimen skulle emellertid föredra en annan tidpunkt för ett påvligt besök under förevändning att han inte ändå kan vara samtidigt överallt.

Kongressens viktigaste högtider äger nämligen rum samtidigt i olika städer. Som villkor för den katolska kyrkans överhuvuds besök i Polen begär dessutom kommunisterna att mera militanta präster skulle i tid förflyttas långt bort i landsorten. Biskoparna kan dock knappast godkänna sådana villkor. Dessutom vill regeringen även denna gång förhindra påvens besök i Gdansk, där den blodiga arbetarrevolten med — enligt svenska källor — nästan 400 döda ägde rum 1970. Ett monument över dem restes där tio år senare, men polisen tillåter oftast inte att man lägger blommor där. I Gdansk bor även ordföranden för den välkända fria

fackföreningen Solidaritet Lech Walesa. Denne har förresten av den italienske premiärministern Bettino Craxi inbjudits till fredskongressen som ägde rum i Rom i juli, men han fick naturligtvis inget pass av de polska myndigheterna, vilket väckte stor förvåning på kongressen i Rom.

USA varnade inte Solidaritet

I juni utbröt i USA en livlig diskussion. I Washington Post anklagades regeringen för att den trots att den kände till Jaruzelskis förberedelse att införa krigstillstånd i Polen 1981 inte hade varnat Solidaritets ledning. Utrikesdepartementet svarade att det kände till generalens planer, men inte när de skulle verkställas. Följaktligen "internaderas", dvs sattes inom lås och bom, över 3 000 personer, framförallt intellektuella och fackföreningsledare. I flertalet fall blev de misshandlade i fängelserna. Omkring 350 politiska fångar sitter som sagt fortfarande där, och antalet ökar.

Det är värt att tillägga att i USA bor sedan i höstas — under ny identitet — en tillsammans med sin maka och son avhoppad polsk överste Wladyslaw Kuklinski, som var närvarande när generalstaben och regeringen i Warszawa överlade om införande av krigstillstånd. Han var redan då CIA-agent. Liknande informationer infördes också i juni i International Herald Tribune, som bl a citerade en intervju i en välkänd japansk finansiell veckotidskrift, Zaikai, med en f d generalsekreterare i kommunistpartiet, Seigen Tanaka, som då i slutet av 1981 redan tjänstgjorde i japanska UD:s politiska underrättelsetjänst. Han föreslog då två gånger att Solidaritet skulle — bäst över Washington — informeras om den annalkande furan. Tyvärr hade utrikesdepartementet inte utnyttjat denna viktiga informationskälla.

Polacker förstär Sovjet bättre

Polackerna, som sedan tusen år har
(Forts på sid 5)

Intrepids sista fall

Contra förlag ger i dagarna ut en bok av William Stevenson. Den heter Intrepids sista fall och handlar i första hand om två personer, Bill Stephenson och Igor Gouzenko. Bill Stephenson byggde upp en underrättelseorganisation under Andra världskriget som verksamt bidrog till att besegra tyskarna. Kort tid efter kriget kom Stephenson i kontakt med Igor Gouzenko, som hoppade av från den sovjetiska ambassaden i Kanada. Här återger vi ett redigerat och förkortat utdrag ur ett av bokens inledande kapitel.

På kvällen onsdagen den 5 september 1945 lämnade den sovjetiske ambassadtjänstemannen i Ottawa Igor Gouzenko sin lägenhet för att bege sig till ambassaden. Hans chef, spionöversten Nikolaj Zobotin, hade kallat på honom. Gouzenko skulle skickas hem. Han hade tidigare lyckats uppskjuta en annalkande hemresa, men nu var saken definitiv. Ett fartyg skulle gå från kandensiska västkusten till Vladivostok.

Nu skulle Gouzenko ta det avgörande steget. Steget från den sovjetiska kolonin i Ottawa till friheten.

Hemma i lägenheten hade Igor samlat på sig telegram och annat material från ambassaden. De var gömda i kastrullerna och bland porslinet. Ett par telegram ansåg han vara särskilt viktiga. Han hade då sett till att han fått hem originalen och gömt kopior i ambassadens arkiv. Det gällde en begäran om särskild information om atombomben och uppgiften att en sovjetisk agent valts in i kanadensiska parlamentet.

Om de närmaste timmarna skulle sluta illa för Igor skulle telegrammen vara en så värdefull vara att de kunde ge asyl åt Igers hustru Anna och parets lille son Andrej. Men om NKVD* bröt sin i lägenheten visste Anna vad hon skulle göra — bränna papperen.

Det var sent på kvällen och ambassaden bevakades av kapten Galkin. Gouzenko sa till Galkin att han skulle arbeta i fotolabbet. Galkin föreslog att Gouzenko efter arbetet skulle följa med på bio.

"Visst, ge mig fem minuter" svarade Gouzenko. Gouzenko följde sedan med en grupp officerare på bio, men framme vid biografen ursäktade han sig med att han redan sett filmen. Igor Gouzenko kunde därmed ta sig till ambassaden igen. I entrén satt NKVD-chefen Vitali Pavlov. Gouzenko började med den besvärliga proceduren för att komma in i ambassadens säkerhetsavdelning. Han ringde på klockan som var gömd i trappan, gick upp till andra våningen och visade sitt ansikte i öppningen på stöldörren.

Gouzenko hade ofta varit där tidigare på kvällarna. Det var inget märkvärdigt och han blev insläppt.

Väl inne på sitt kontor handlade Gouzenko målmedvetet. Han hade mer än hundra dokument markerade i arkiven. Enda sättet att få ut dem var att gömma dem i kläderna. Han tackade för första gången NKVD för de säckiga byxor han fått ut i förrådet i Moskva. Han gömde dokument under skjortan och runt midjan. Han tog sig ut genom stöldörrarna, nerför trapporna, igenom receptionen till entrén. Pavlov hade försvunnit.

Pressen inte intresserad

Nattredaktören på Ottawa Journal var inte intresserad när Gouzenko dök upp med dokumenten. Han fick förslaget att söka upp justitieministern. Nattredaktören viftade bort Gouzenkos rådsla för NKVD.

Nästan vid midnatt kom Gouzenko till justitiedepartementet på Wellington Street. Tjänstgörande polisman sa åt honom att komma tillbaka på morgonen. Igor tvangs återvända till lägenheten, där han tillbringade resten av natten viskande med Anna och vaggande den tvåårige sonen.

Han kunde gå tillbaka till ambassaden på morgonen och låtsas som ingenting. Smyga tillbaka papperen och ta sin lyckliga stjärna för inkompetensen hos de sovjetiska säkerhetsorganen. Men han hade bestämt sig: om han skulle återvända till ambassaden skulle det vara som fänge eller lik.

"Jag går till justitiedepartementet igen det första jag gör på morgonen," sa Igor. "De kan inte neka mig asyl".

"Vi går allihop", sa Anna. "Jag tar dokumenten i matkassen. Om NKVD försöker ta dig kommer jag undan med dem."

"Men barnet?"

"Jag har honom i mina armar. Pavlov skulle inte våga angripa en gravid kvinna och ett barn offentligt".

De visste bägge att det inte var sant. Pavlov

skulle inte tveka att ens döda barnet om det skulle behövas.

Det här är inte vårt bord . . .

Dagen därpå skulle parlamentet öppnas i Ottawa. Den första fredssessionen sedan 1939. Bara en månad hade gått sedan Hiroshima.

Gouzenko kom med hustru och barn till justitiedepartementet klockan åtta på morgonen. Han krävde att få tala med justitieministern personligen. En sekreterare meddelade att ministern var på sitt kontor i parlamentsbyggnaden. Gouzenko gick dit, talade med någon i telefon och blev tillbakaskickad till departementet. Där fick han vänta i två timmar. Sedan fick han beskedet: "Ministern kan inte träffa er".

Den sovjetiska ambassaden hade börjat sin arbetsdag fem timmar tidigare. Den måste ha upptäckt vad Gouzenko gjort. Enda chansen var nu Ottawa Journal igen. På tidningen avspisades familjen Gouzenko med orden "Ingen vill säga annat än goda saker om Stalin nuförtiden".

För varje minut ökade risken att spårhundarna från sovjetiska ambassaden skulle få fatt på Gouzenko. Ett tredje besök på justitiedepartementet. Där blev man hänvisade till statsadvokaten. Ytterligare flera kvarters förflyttning. Och den ansvarige var "på lunch". Tvåårige Andrej började bli orolig. Igor och Anna tog spårvagnen hem och lämnade pojken hos en granne. Åter på statsadvokatens kontor fyllde Igor och Anna i en blankett. De uppmanades komma tillbaka nästa dag för fortsatt handläggning. Hur lång tid tar det? frågade Igor. "Flera månader" blev svaret.

De åkte hem igen. Hämtade barnet och tog sig försiktigt in i lägenheten. I parken mitt emot satt två män. Det var inget tvivel att lägenheten var bevakad. De väntade på mörkrets inbrott. Klockan var snart sju.

INTREPIDS SISTA FALL

Av WILLIAM STEVENSON

Det knackade på dörren. Hårdare. "Gouzenko" väste en röst. Det var Nikolaj Zabotins män.

Fotsteg försvann i farstun. Gouzenko öppnade dörren till balkongen och hittade där sin granne på andra sidan av balkongen. Grannen var nyinflyttad, men mycket vänlig. Kom över här medan ni ringer till polisen, sa han.

Bankandet på dörren kom tillbaka senare på kvällen. Från andra sidan farstun kunde de nu genom nyckelhålet se hur Vitali Pavlov och tre andra medarbetare i NKVD bearbetade dörren. Grannen gick ut och förklarade att familjen Gouzenko inte var hemma.

Pavlov och hans män försvann, men kom snart tillbaka med kofötter. Sedan kom polisen. Ryssarna anförde sin diplomatiska immunitet och blev inte gripna.

Vad hände bakom kulisserna? Inom en halvtimme efter det första besöket på justitiedepartementet visste premiärminister Mackenzie King vad som hänt. King visste också att Gouzenko hade dokument som var minst sagt sprängstoff. Justitieminister Louis St Laurent instruerade sina medarbetare att se till att Gouzenko inte fick tillfälle att träffa någon ansvarig person. När justitieministern fick höra att det kunde leda till att Gouzenko begick självmord svarade han att goda förbindelser med Sovjet var viktigare. Och premiärminister Mackenzie King tyckte att NKVD skulle få ta hand om saken på sitt eget sätt.

På Gouzenkos listor fanns namnen på 300 kandensare som arbetade åt Sovjet. Många av dem i departementen. Det var en laddad fråga. Regeringens ministrar och tjänstemän slog ifrån sig. Kabinettssekreteraren Norman Robertson förklarade att

Den nya laddade Contra-boken Intrepids sista fall, där handlingen tilldrar sig i spionmiljö.

inga lagar brutits. Alltså behövde man inte göra något. Intrepid sökte upp Robertson. Har inte lagen brutits? Man har brutit sig in i Gouzenkos lägenhet. Och hotat honom. Och har inte de personer som finns i Gouzenkos material brutit mot lagen?

Intrepids ord fick Robertson att ändra uppfattning.

"Men då så, Gouzenko har blivit hotad och rättvisa måste skipas".

*NKVD var den dåtida benämningen på nuvarande KGB.

Intrepids sista fall är en spionbok. Om atomspionaget mot Väst i slutet av 1940- och början av 1950-talen. Men också om män som verkade långt senare, t ex Kim Philby. Bokens laddade handling förs ända in på 1980-talet. Den grund som sovjetiska dubbelagenter lade på 1950-talet fick återverkningar långt senare. Var inte t o m chefen för brittiska kontraspionaget sovjetisk agent? Allt granskas ingående i denna dokumentära skildring. 311 sidor. Inbunden.

Det här var upprinnelsen till en av de mest omfattande spionaffärerna under efterkrigstiden. En affär som skulle få återverkningar långt in på 1980-talet. Den spännande historien om Sovjets spioneri mot atomhemligheter och dubbelspelet inom Västs underrättelsetjänster skildras ingående i den nya Contra-boken "Intrepids sista fall" av William Stevenson. Den kan rekvideras från Contra (Box 6082, 102 32 Stockholm) för 108,- plus porto.

Polen

Forts från sid 3

ryssarna som grannar, känner dem kanske bättre än de flesta folken i Europa. Innan de polska styrkorna 1920 gick mot Kiev, som intogs den 7 maj, begav sig den polske premiärministern Ignacy Paderewski — en god vän till den amerikanske presidenten Woodrow Wilson — till Paris och föreslog det högsta allierade rådet att hjälpa till finansiellt och med större leveranser av krigsmateriel för att definitivt krossa kommunisterna. Engelsmännen, som då drömde om stora handelsaffärer med Ryssland, samt med fransmän, italienare och andra gick emellertid inte med på detta resoluta långsiktiga förslag. Idag betalar världen ett högt pris för Roosevelts naiva idéer att tillsammans med den "gode onkel Joe" för all framtid säkra freden.

Unga polacker minns också väl att det var Jozef Pilsudski, vilken såsom statschef och ÖB besegrade ryssarna 1920 framför Warszawas murar, och så stängde vägen för dem för tjugo år framåt till Västeuropa. Detta är idag fullständigt glömt i den fria världen. På 51-årsdagen av Pilsudskis död, den 12 maj 1986, lästes av biskopen i St Janskatedralen i Warszawa en mäsia för Pilsudski, varvid hans överlevande soldater lade blommor vid minnsetavlor i katedralen och bad för 6 miljoner polska medborgare — polacker, judar, ukrainare och andra — som mördades av tyskarna samt för 1,5 miljon polacker som förlorade livet i Sovjet. Samtidigt lades blommor vid hans silverkista, som står bland kungagravarna i Wawelkatedralen i Krakow.

Ekonomiska orsaker och svårigheter med försörjningen låg bakom sex revolter som började 1956 och som varje gång störtade parti- och regeringsledningarna. Jaruzelskis regim har ändrat på det gamla talesättet om piskan och moroten till "piska eller hot om piska". Det kan hända att hans förmåga att leda landet enligt Kremles direktiv att hålla det hela i ett fast grepp kan svikta.

Wieslaw Patek

Grafiskt prov

Nedanstående text är intagen endast som ett grafiskt prov på en alternativ produktions-teknik för Contra.

med behöver Du ett ordbr
ller MS Word är de som
ner relativt många andra p
MacPaint resp MacDraw
remaker används för layc
3 möjligheter till avancerat
i heter Cricket Graph (fi.
har Du möjlighet att preset
öjande maskinvara: Appl
its (Apple Talk).

"Fredskongress med våld"

I oktober hölls en "fredskongress" i Köpenhamn. "Fredsvännerna" visade sig vara vältränade i våldsteknik. En person som vid öppningsceremonin framförde "olämpliga" synpunkter blev rått överfallen med knytnävsslag i magen och — sedan han slagits omkull — sparkar mot huvudet. Det fortsatte sedan i samma stil.

Världsfredsrådet är en kommunistisk sk frontorganisation. Under föregivet syfte att främja freden arbetar organisationen för att tillvarata Sovjets politiska intressen. Villiga redskap är framförallt kommunister runt om i världen, men ibland lyckas också organisationen rekrytera sk "nyttiga idioter", den beteckning som Lenin gav åt de personer som utan att vara medvetna om det kunde förmås att gå kommunismens ärenden.

Efter Andra världskriget byggde Sovjet upp en rad frontorganisationer. En ungdomsorganisation, en studentorganisation, en kvinnoorganisation, en organisation för jurister, en för journalister och en för "fackföreningar". Världsfredsrådet är en av organisationerna i detta batteri av frontorganisationer. I Sverige är Svenska fredskommittén ansluten till Världsfredsrådet. Övriga fredsorganisationer betecknar sig för att sammanblandas med Världsfredsrådet.

Organisationen placerade efter kriget sitt högkvarter i Paris, men hela verksamheten blev utvisad av fransmännen 1951. Då flyttade rådet till Prag. Från 1955 flyttade man till Wien, men också de synnerligen neutrala österrikkarna fick nog av rådets verksamhet som var "riktad mot den österrikiska staten". Organisationen åkte ut 1957 och flyttade då tillbaka till Prag. Men trängtan efter ett högkvarter utanför östblocket var stor och 1968 flyttade högkvarteret från Prag till Helsingfors, där nu ett femtiotal funktionärer finns anställda på Lönnrothsgatan 25.

Ordförande i Världsfredsrådet är den indiske kommunisten Romesh Chandra.

Nej till Solidaritet

I oktober i år ordnades en "fredskongress" i Bella Centret i Köpenhamn. Bakom kongressen stod formellt en dansk organisationskommitté, men i praktiken var det Världsfredsrådet som låg bakom. Det gällde både initiativet till kongressen och finansieringen. Det tvingades organisationskommitténs ordförande medge när han pressades av journalister. I kongressen deltog 2 500

delegater, huvudsakligen kommunister. Det var inte tal om att bjuda in de oberoende fredsriktningarna i Östeuropa. Under organisationsarbetet väcktes förslaget att bjuda in Charta 77 från Tjeckoslovakien och Solidaritet från Polen. Det avvisades sedan de danska arrangörerna varit på besök i Prag och tydligen hämtat instruktioner.

Via den danska gruppen "Nej till atomvåben" lyckades dock Charta 77 bakvägen smyga in en representant på kongressen. Sämre gick det för representanterna för den sovjetkritiska Ukrainska fredskommittén i London som vägrades komma in, trots att Stefan Krywawych uppfyllt alla krav och betalat deltagaravgiften.

Ett annat knep vidtog arrangörerna mot afghanska exilrepresentanter från Peshawar. Dessa behövde visum och kunde bara få det om de kunde visa upp en bekräftelse från konferensen på att de skulle delta. En del av de danska arrangörerna förklarade rakt på sak för de danska visummyndigheterna att afghanerna inte var välkomna. Visum beviljades ändå — men först samma dag kongressen började, och då var afghanerna fortfarande i Peshawar. Regimen i Kabul hade dock en manstark delegation som förklarade att de deltog aktivt i fredsarbetet genom hemma kämpa mot de av CIA uppbackade "banditerna".

Att ingen inbjudan riktades till Solidaritet i Polen förklarades med att Solidaritet inte var någon fredsorganisation. Att ordföranden Lech Walesa fått Nobels fredspris just för insatserna i Solidaritet gjorde inget intryck på arrangörerna.

Det var bara "pålitligt" folk som accepterades och de besökande kontrollerades noga och bara godkända delegater fick de plastinbakade passerkorten.

Det kan vidare noteras att organisationskommittén beslöt att frågan om mänskliga rättigheter inte skulle få diskuteras. Det skulle vara en "fredskongress" — som om fred kan röda utan mänskliga rättigheter.

Då Tyskland — idag Sovjet

Organisationskommittén bestod av en formell ordförande vid namn Hermod Lannung, samt Jens Clausager och Henrik Brandt.

Lannung är 91 år gammal och medlem i partiet *Radikale Venstre*, där Clausager är partisekreterare. Brandt däremot är ledamot i centralkommittén i Danmarks Kommunistiska Parti.

Under 1930-talet var Lannung medlem i Radikale Venstres partistyrelse och i den egenskapen medansvarig för den avrustningspolitik som beredde vägen för den tyska ockupationen av Danmark. Under den tyska ockupationen anmälde sig Lannung som medlem i Dansk-Tysk Forening, en stödorganisation för ockupanterna. Lannung var medlem i Folketinget under den tyska ockupationen.

Efter kriget bytte Lannung idoler bland diktatorerna och blev ordförande i Landsforeningen Danmark-Sovjetunionen och för Samarbejdskomiteen for fred og sikkerhed. Nu deltog alltså Lannung som ordförande för den kongress där bl a svenska och danska socialdemokrater vägrade att delta, för att det var ett av Moskva styrt arrangemang.

Folkpartist bland kommunister

När Contra gick igenom deltagarförteckningen hittade vi till vår förvåning dock ordföranden i Folkpartiets Kvinnoförbund Charlotte Branting. Charlotte Branting berättar dock att hon aldrig reste till Köpenhamn. Så småningom hade hon kommit till insikt om arrangemangets kommunistiska karaktär, men det var inte det som avhöll henne från att resa, utan att andra engagemang lade hinder i vägen. Folkpartiet var ändå representerat av riksdagsledamoten Ingela Mårtensson från Göteborg.

Contra ställde frågan hur det kan komma sig att en folkpartist deltog i en kommunistisk manifestation.

Ingela Mårtensson ville inte kännas vid att hon hade gjort det. Hon hade fått inbjudan via Folkpartiets danska "broderparti" Radikale Venstre och hon förnekade bestämt att kongressen skulle ha något med Världsfredsrådet att göra. Hon trodde att kongressen finansierats genom insamlingar i Danmark! Men ville egentligen inte heller kännas vid att Världsfredsrådet var en kommunistisk organisation. Ingela Mårtensson är ordförande i Folkpartiets fredsråd.

Bland övriga svenska deltagare kan nämnas vpk, diverse kommunistiska ungdomsorganisationer, vpk:s kvinnoförbund, Svenska fredskommittén (Världsfredsrådets svenska organisation), Folkkampanjen mot kärnkraft (!), tidningen Norrskensflamman, APK och en del kommunistiska invandringsorganisationer. Socialdemokraterna hade exempelvis avstått från deltagande eftersom man inte ville backa upp ett kommunistiskt propagandajippo (arrangörerna hade ansträngt sig intensivt för att få med socialdemokraterna både i Danmark och andra länder).

Kommunistiska fronter

Bakom kongressen doldes som nämnts Världsfredsrådet. Världsfredsrådets ordförande Romesh Chandra var där. Och på listan över deltagare figurerar de lokala medlemmarna i Världsfredsrådet i flertalet länder, inklusive Svenska fredskommittén. (Riktiga fredsorganisationer som Svenska Freds- och Skiljedomsföreningen var naturligtvis inte representerade). Listan över "internationella organisationer" som hade representation vid kongressen belyser inriktningen. Trots att "Solidaritet" inte inbjöds, eftersom det inte var en "fredsorganisation" hittar man 27 representanter för *De afroasiatiska folkens solidaritetsorganisation*, en frontorganisation med huvudkontor i Moskva, 2 representanter för *Internationella förbundet för demokratiska jurister*, 5 representanter för *Internationella journalistorganisationen* (med högkvarter i Prag), 12 representanter för *Internationella Studentförbundet* (med högkvarter i Prag), 4 representanter för *Fackliga världsfederationen* (med högkvarter i Prag — av svenska fackföreningar är det bara kommuniststyrda Hamnarbetarförbundet som har några kontakter med organisationen), 15 representanter för *Kvinnornas Internationella Demokratiska Federation*, 4 representanter för *Världsuniversityförbundet* med säte i Budapest osv. Mot den bakgrunden kunde det vara anmärkningsvärt att Världsfredsrådet själv bara har 15 representanter noterade på den internationella avdelningen. Men den som ger sig på att granska de nationella avdelningarna i deltagarförteckningen hittar flera hundra därutöver.

Kongressen, som inte skulle anta några resolutioner, bara innebära en "dialog" slutade trots detta med att man lanserade de sedvanliga sovjetiska argumenten mot USA:s nya strategiska försvarsinitiativ, det mest genomgripande fredsfrämjande förslaget sedan Andra världskrigets slut.

Upplösning i våld

Under konferensen i Köpenhamn visade "freds"vännerna sig från sin sanna "fredliga" sida. Ett sextiotal personer tog sig under avslutningsceremonin upp på scenen och ropade slagord för ett fritt Afghanistan. Afghanistan-frågan hade under kongressen

"Freds"kongressen var försedd med många vältränade "gorillor" som kastade sig över de demonstranter som krävde frihet för Afghanistan. Här går "fredsapostlar" från Östeuropa till attack mot bl a svenska demonstranter.

behandlats efter sovjetiska förebilder.

Reaktionen lät inte vänta på sig. "Gorillor" bland "freds"vännerna kastade sig över demonstranterna. Det var uppenbart att de var vältränade för sitt värv. I första hand kastade de sig över flickorna bland demonstranterna och slet dem på ett utstuderat sätt i håret. Andra "freds"vänner sparkade demonstranterna och slog dem med knytnävar eller karateslag. En 19 årig tysk flicka, Regina Rupke, sparkades i underlivet och fick blödande föras till sjukhus. Hon klarade sig dock utan bestående skador.

En del svenska demonstranter deltog. På bilden syns två av dem. Den kraftige mannen i svart skjorta och vit jacka kastade sig en kort stund efter den här bilden över den blonda svenska flickan och slet henne i håret så att hårtussar lossade. Hon blev också av med bägge skorna under tumultet, när man med våld försökte slita tag i henne i benen. "Freds"delegaterna spottade på demonstranterna och sparkade på dem och visade att de var vältränade i olika våldstekniker.

En delegat blev av med sitt bälte, som uppenbarligen hade använts som tillhygge. Bältet var av den modell som används av den sovjetiska interna säkerhetstjänsten inom inrikesdepartementet MVD. Det hade också

sådan märkning. Minst en dansk kommunist var fö också försedd med ett sådant bälte.

När en av de svenska demonstranterna (som inte är med på bilden) tog sig upp i talarstolen och vecklade ut ett plakat om Afghanistan kastade sig säkerhetsvakterna över talarstolen och vält omkull den. Flera blomstefröppsatser åkte också i golvet när "freds"delegaterna gick till attack.

Demonstranterna uppträdde disciplinerat och utan något som helst användande av våld. De var beredda på att de skulle bli utsläpade med våld och lät det ske utan att göra mer än passivt motstånd.

Det var första gången en av Världsfredsrådet uppbackad kongress hölls i ett NATO-land. Till nästa år aviserades att en motsvarande kongress skulle hållas i Stockholm.

Det kan fö noteras att vid sidan av den omfattande representationen för KGB fanns även representanter för svenska SÄPO på plats. Det finns ju risk för att spektaklet hamnar i Stockholm nästa år.

Det hade också förutskickats att Världsfredsrådets högkvarter skulle flyttas från Helsingfors till Köpenhamn. Något sådant tillkännagivande kom dock aldrig till stånd. Kanske för att danskarna så eftertryckligt visade att de inte ville ha Världsfredsrådet där.

Carl G. Holm

Koncentrationsläger och fängelser i Vietnam

I Vietnam dör 500 000 politiska fångar en långsam död i koncentrationsläger och fängelser. Syftet med de vietnamesiska koncentrationslägren är att utnyttja fångarna för att utveckla bergsområdena i norr, istället för att döma fångarna till döden omgående. Fångarna betraktas som "klassfiender" och ett hot mot den socialistiska regimen.

De "reaktionära"

Vilka är de fångar som skall "omskolas" i koncentrationslägren?

Alla som tidigare varit medlemmar i andra politiska partier än det kommunistiska skickas dit. De betraktas som kontrarevolutionära och "reaktionära".

En del kyrkor och pagoder är öppna i Hanoi, Haiphong och Nan Dinh för syns skull. Men flertalet munkar, nunnor och präster har skickats till koncentrationslägren.

De som motsatt sig "reformer" i industrin, handeln eller jordbruket och de som varit framgångsrika i handeln i så stor utsträckning att de kan kallas för småföretagare skickas till omskolningslägren.

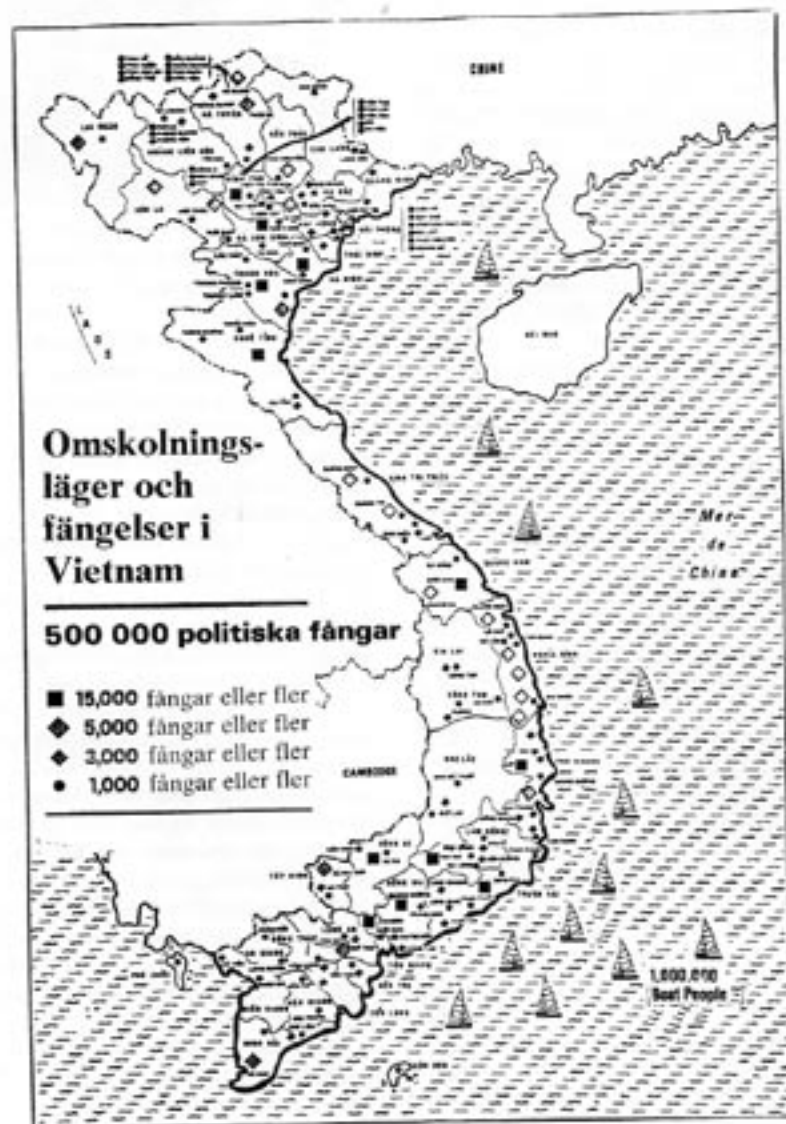
De som kommunisterna tror kan vara skadliga för samhället och som kan bli motståndare mot framtida "reformer" får också plats i lägren.

Unga människor med "misstänkt utseende" som driver handel på loppmarknaderna och de som lyssnar på modern musik skickas till lägren som "oönskade element".

Skillnaden

Skillnaden mellan koncentrationsläger och fängelser i Vietnam är att de som interneras i lägren aldrig ställts inför rätta. Interneringen är bara följden av ett administrativt beslut – ett partiskt beslut. I fängelserna hamnar å andra sidan de som dömts av en "folkdomstol".

Det finns två olika sorters fängelser med olika administration. Dels de officiella fängelserna i huvudstaden där fångarna får ta emot besökare och ta emot gåvor. Sedan finns det hemliga fängelser, vars läge aldrig

avslöjas. Där hamnar personer som anses vara en fara för regimen. Förbindelser med yttrevärlden är strängt förbjudna i dessa fångelser.

Arbetskraft

När staten placerar en medborgare i fängelse är det inte bara för att skilja honom från samhället, utan också för att utnyttja honom för en billig slant. Arbetskraften kommer till användning. Varje koncentrationsläger och varje fängelse är organiserat i produktionsenheter och vinsten går direkt i statens ficka.

Lägrens och fångelsernas produktion planeras för hela landet av Ministeriet för statens säkerhet. Varje fängelse och läger tilldelas en produktionsnorm i förhållande till antalet fångar.

Fångarna indelas i produktionsceller med en blockchef som ansvarig. Denne får order från kadreerna. Som i sin tur sorterar under fångelsedirektören eller hans ställföreträdare.

Omänskliga straff

Straffen i koncentrationslägren och fångelserna är omänskliga. Det finns olika former

av straff. Det värsta straffet är handbojor. Fångens armar förs bakom ryggen så långt som det är möjligt. Bröstet trycks fram. Handlederna binds därefter ihop och fången förses med handbojor. Efter en halvtimme blir fången medvetlös av smärtan.

Ris en dröm

Fången får aldrig annan mat än maniok. För fången är ris en dröm. Hans enda hopp är att få tillräckligt med maniok, så att den konstanta hungern kan dämpas. Undernärningen gör fången fysiskt utmattad och desperat. Eftersom fången blir svag klarar han inte av arbetsnormen och blir ofta sjuk. Denna lättja accepteras inte och 6 kg av månadens matranson på 12 kg dras in. Under natten blir benet fastlåst i fotjärn.

Isoleringscell

För den som inte ger efter och försöker fly finns tre olika straff:

För det första: Fången straffas med isoleringscell som ligger under jorden, är byggd av sten och inte större än en likkista. Fången stuvats in med fötterna först. Fötterna låses

fast i fotjärn. Vakten matar fången en gång om dagen medan han håller fången i näsan. Naturbehoven får uträttas på platsen, utan att fången ens kan vända sig.

Amputerade händer

Den andra metoden består av att man skär av fångens händer, skär av senorna över hälen och sedan skickar tillbaka fången till de "vanliga fångarna". Det är en syn som anses var pedagogisk för de andra fångarna. Den skrämmer dem som tänkt på att fly.

Den tredje metoden består i att visa hela lägret hur fången försökte fly. Lägervakterna som använder laddade gevär med bajonetter under förevisningen passar på att såra fången utan att slå ihjäl honom genast. Därefter binds fången fast vid en stolpe i lägret och såren lämnas öppna. Fången dör inom fem eller sex dagar.

Otto Mons

(Artikeln är återgiven ur den norska tidskriften Fremskritt)

Sverige gav budgetåret 1984/85 sammanlagt 434,4 miljoner kronor i bistånd till Vietnam. Det innebär att Vietnam det året var största mottagare av svenskt bistånd.

EFTERORD OM KINNEKULLE

Den 17 september talade jag med Einar Lillborn om artikeln i Contra nr 5 om *Kinnekulle*. Einar tycker att skildringen av det som hände honom i Wroclaw (Breslau) stämmer bra. Det finns inte mycket mer att tillägga. Einar har inte ändrat uppfattning om en fånge som pratade svenska i Sporthallen 1951 i Wroclaw. Det var inte bara Einar som hörde det utan också andra.

Varför tog då ingen kontakt med UD? Stockholms AIF var en kommunistisk boxningsgrupp, som ville tysta ner det som hänt. Ledningen låtsades som om ingenting inträffat. Då var Einar i tjuugoårsåldern, och rättade sig efter ledningen och tänkte inte mer på saken. Stockholms AIF var på resa i 14 dagar, boxades och flirtade med kommunisterna på alla sätt, det minns Einar än idag, trettiofem år senare. Han tror att Stockholms AIF var den första utländska idrottsgruppen efter Andra världskriget som besökte Wroclaw. Någon gång mellan 1960 och 1965 blev Einar uppsökt av svensk TV, sedan pressen och UD börjat intressera sig för de 56 svenskar som hade försvunnit i Östersjön.

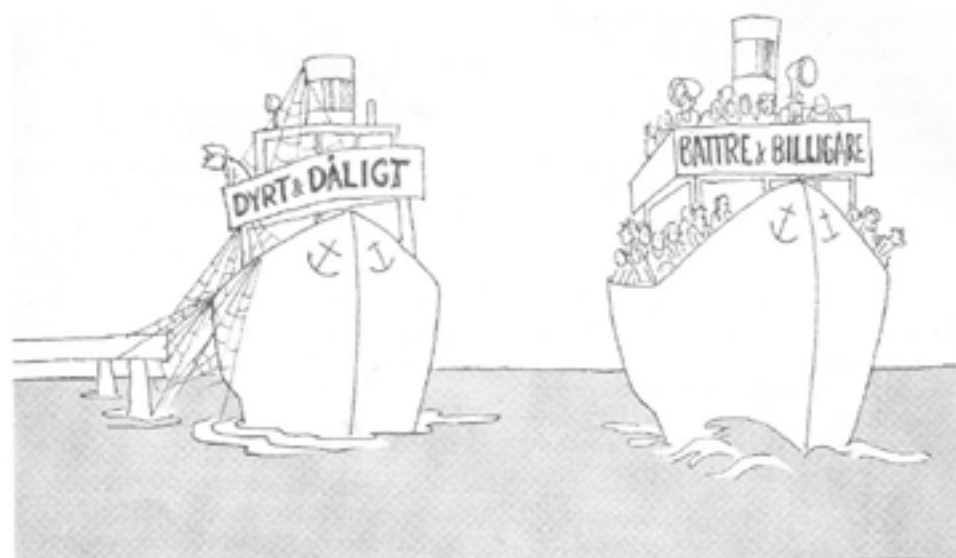
Den 22 september talade jag med Mary Johansson. Hade hon något att tillägga till artikeln om Kinnekulle som hustru till den försvunne kaptenen? Nej, och det hon hade att säga hade hon redan sagt till Expressen som hade en stor intervju med henne när Contra var under tryckning (20 augusti). Många människor har genom åren hört av sig till Mary och vittnat om vad som hänt. Ett fall är särskilt intressant, en dansk matros som sagt sig ha sett Bertil Johansson i livet i Riga 1961. Det nämnde jag redan i min tidigare artikel i Contra nr 5, men Mary Johansson har en något annorlunda skildring av vad som hände. Dansken hade träffat Bertil Johansson i hamnen i Riga, där han tillhörde en grupp fångar som tvingades arbeta med att lasta båtarna. Fångarna hade vaktats av beväpnade soldater. 1964 kunde dansken peka ut Bertil Johansson på ett fotografi. Det sovjetiska konsulatet har till Mary Johansson sagt att uppgifterna om att Bertil och hans besättning tagits till fånga av ryssarna är falska och att allt bara är taget ur luften (som att Sovjet skulle ha

placerat mikrofoner på svenska ambassaden i Moskva. . .) Men Mary tror dem inte, hon litat inte på det sovjetiska konsulatet. Det finns alltför många frågetecken och vittnesmål som först måste klaras upp innan hon tror på ryssarna.

Idag har hon fyllt sjuttio år och har trappat ned sin kamp för Bertil, om han är i livet har han fyllt 72. Själv har hon inte låtit dödförklara honom, ännu 38 år efter det att han försvann står han som delägare i villan. Mary säger till mig att hon pendlar mellan tro att han är död eller att han lever. Men nu hoppas hon att han är död. Allt annat skulle vara fruktansvärt. UD har mer eller mindre gett upp. Vi får nog aldrig klarhet om svenskarna (sju man med Bertil Johansson) har fastnat i sibiriska fångläger eller om de finns i Riga eller Östtyskland eller Polen som fångar. Mirakel kan dock inträffa, så innerst inne hoppas nog Mary Johansson på att Bertil en dag skall dyka upp, den uppfattningen fick jag när jag pratade med henne i telefonen. Vi Contra-läsare kan ju också hoppas på under, men det ser inte ljus ut.

Dieter Kröhnert

SPRIDD KAPITAL- BILDNING GER KUNDEN ALLTID RÄTT

För att kunna driva ett företag behövs kapital. Att bygga en fabrik eller att köpa maskiner kostar pengar. Pengar som måste betalas långt innan företaget kan sälja några varor från den nya fabriken eller maskinen. Företag måste också ha ekonomiska reserver för att klara sig över försäljningssvackor och tillfälliga problem. Och anställda måste få lön innan varorna sålts.

Pengar som satsas i företaget kan inte tas ut på samma sätt som pengar på banken. De är låsta i företaget. Och vinsten varierar. Det beror på att vinsten är det som blir kvar sedan alla andra med intressen i företaget fått sitt. De anställda får lön, staten får skatt, leverantörerna får betalt för sina fakturor

och långivarna får ränta och amortering. Det som blir kvar, om det blir något, tillfaller ägarna.

Anställda, leverantörer och långgivare får fasta ersättningar för sina tjänster. Så länge företaget överlever tar de inga risker. Ägarna däremot får en varierande ersättning år från år och kan även råka ut för att förlora delar av eller hela sitt insatta kapital, om företaget går illa. För att någon ska vara villig att satsa sina pengar i företag, krävs möjlighet till en vinst.

Det behövs mycket kapital i näringslivet. För att vi ska få ett effektivt näringsliv — som klarar av en hög produktion och en hög levnadsstandard — måste kapitalet styras till de företag som ger bäst avkast-

ning.

Den nödvändiga kapitalbildningen kan ske i enskild eller kollektiv regi. Kollektiv kapitalbildning medför antingen en förstärkning av makten till staten, samhällets starkaste makt-havare eller att fackliga organisationer även får ägarintressen att bevaka. Makten koncentreras om kapitalet kollektiviseras.

Spridning av ägandet i många enskilda småposter är däremot en garanti för att företagen arbetar i konkurrens med varandra. Det är sin tur förutsättningen för att kunderna ska ha det avgörande inflytandet. Att själva kunna välja vilket företag de vill anlita.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning innehåller sammanfattningar och kommentarer till händelser i världen. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattningar av originalkällan, försvärit inte annat markerats med citationstecken.

Regionalpolitiskt stöd slår ut Norrbottensföretag

Regioninvest i Norr var ett statligt företag som bildades för cirka tio år sedan. Företaget skulle backa upp nystartade företag i Norrbotten för att främja sysselsättningen. Företaget fick stora tillskott av statliga pengar och har helt nyligen bytt namn till Cordinor.

Av de regionalpolitiska ambitionerna, som motiverade tillskottet av statliga pengar, återstår idag ingenting. Cordinor har genom företaget Norrbit AB i Haparanda börjat importera jugoslaviska släpvagnar till Sverige. Det finns åtskilliga släpvnstillerkare i Norrbotten, men ingen som kan hålla de jugoslaviska släpvnstillerkarnas priser. Det har uppgetts att släpvnstillerkarnas importen dessutom går med förlust — siffran två miljoner har nämnts. Till tidningen *Metallarbetaren* säger Cordinors VD Peter Georgson: "Två miljoner är fel. Om vi går med förlust vill jag inte kommentera."

Tjäna pengar på våra barn

Förre socialministern, numera utrikesministern, har vid flera tillfällen uttalat att våra barn är alltför viktiga för att lämnas till "privata vinstintressen". Allmänheten har dock uppenbarligen rakt motsatt inställning. Våra barn är alltför viktiga för att lämnas till okänsliga offentliga institutioner. Våra barn är, om de över huvud taget skall lämnas bort, så viktiga att de är värda en privat företagsamhets omvårdnad och personliga omsorg.

Det visar om inte annat en opinionsundersökning som genomförts av Semka åt Dagens industri. 43,2 procent av de tillfrågade vill ha mer privata daghem, 41,3 procent tycker att det är bra som det är och 2,9 procent vill ha färre privata daghem (det finns några få kooperativa och något enstaka drivet av företag för personalens barn).

Intresset för privatisering av sjukvården är också stort. 42,6 procent vill ha mer privat sjukvård, 2,8 procent vill minska den privata sjukvården.

34,9 procent vill ha mer privat äldreomsorg, 32,5 procent mer privata kollektiva kommunikationer, 30,3 procent privata arbetsförmedlingar och 28,0 procent fler privata skolor. Däremot vill bara 8,2 procent ha mer privat verksamhet när det gäller brandkåren. Här finns uppenbarligen mycket upplysningsarbete som återstår. I Danmark svarar det

privata företaget Falcks för nästan hälften av landets brandkåren. Till betydligt lägre kostnader än vad kommunerna själva klarar av.

Avloppsbyråkrater

En pensionär i Älmhultstrakten håller på att rusta upp sitt hus. Eftersom han börjar bli lite till åren tyckte han att det skulle bli bekvämt att ha en toalett också på övervåningen, så att han och hustrun slapp gå så mycket i trapporna.

Han frågade byggnadsnämnden om lov, som omgående meddelade att skulle det installeras en toalett till skulle det krävas en ny anläggning för att ta hand om avloppet. Den anläggningen har kostnadsberäknats till 13 000 kronor. Antalet spolningar kommer självklart att bli lika många som idag, men fördelade på två istället för en toalett.

Till saken kan läggas att kommunen planerar att anlägga kommunalt avlopp i området "inom något år". Då kommer fastigheten att tvångsmässigt anslutas till avloppsnätet mot en avgift på 23 000 kronor. Oavsett om den nya toaletten installeras eller ej.

Livegenskapen

Ytterligare två exempel på myndigheternas trakasserier för att hindra medborgare att bosätta sig där de själva vill — på egen mark.

I Östersund vägras Ingrid Byström rätten att bygga om ett fritidshus till permanentbostad. Hon skall bo i stan och inte på landet. Det blir ju dyrare för kommunen att ta hand om invånarna ute på landet när

man numer garanterar en hög kommunal servicenivå i avlägsnaste hörn av kommunen. Att alla skall ha samma service innebär i praktiken att kommunerna nekar människor att bo där de vill, eftersom de blir för dyra... Tanken att medborgarna själva skulle kunna välja att bo där de vill men acceptera en lägre servicenivå frivilligt har aldrig tänkts av de kommunala planerarna.

En som besegrat de kommunala myndigheterna är 75-åriga Judith Johansson i Lidköping. Hon är född i Källand utanför Lidköping i ett område som kommunen bestämt skall vara "rekreationsområde". Då får man naturligtvis inte bygga ens på sin egen mark. Men myndigheterna hade inte räknat med Judiths envishet. Hon körde ut en husvagn till tomten och bodde där i tre år. Tills pamparna hittade en paragraf som gjorde det möjligt att ingripa. Man körde helt sonika bort den då 71-åriga Judiths hem. Judith slog då upp ett tält där hon bodde i fyra månader utan att myndigheterna lyckades ingripa. Då kastade de in handduken och lät henne få byggnadslov. Men det var ett ärende som vandrat ända till regeringsrätten. Nu bor hon i en egen stuga på egen mark. Med tillstånd.

Högt eller lågt pris?

När det gäller att plocka av medborgarna skatt är det intressant att se till att mark blir äsatt så högt taxeringsvärde som möjligt. En fastighet i Strömsunds kommun var t ex taxerad till 25 000 kronor. Men så ville kommunen bredda en gata och anlägga en ny väg. Vips var markens nere i 10 000 kronor, trots att kommunens egen taxeringsnämnd bedömt den vara värd två och en halv gång så mycket — och då enligt en värderingsprincip som skall vara mycket försiktig och alltid ligga 25% under det verkliga marknadsvärdet. (Länstidningen, Östersund)

Databrott i Älvsborg

En överläkare på ett sjukhus i Västsverige lade rabarber på datautrustning hos landstinget. Han installerade utrustningen i sin nya bostad, men avslöjades och dömdes för stöld. När man undersökte stölden kom man också andra brott på spåren — som dock överläkaren var oskyldig till. Det var en personator med programnycklar för att komma in i det vårdadministrativa systemet Swede Star som hade försvunnit. Programmet hade tagit 150 manår att utveckla och värderades till 30 miljoner kronor. Nu var det i och för sig bara en kopia som hade stulits, så landstinget kan fortfarande använda systemet, men med den uppenbara risken att någon utomstående kan ta sig in i systemet och få tillgång till bl a patientjournaler.

(Arbetet)

Staten skickar iväg till Cityakuten

En insändare i tidningen *Statsanställd* berättar om det stora förtroende Statens järnvägar hyser för den privata Cityakuten. En SJ-anställd sökte upp företagshälsövarnen på SJ för att få bort en sticka som han fått i handen. Sköterskan skickade omgående iväg honom till Cityakuten. Hos "Statshälsan" som SJ har kontrakt med hade man inte lust eller möjlighet att ta hand om saken.

Ungrarna värst

Ungrarna har tagit hem diplomaternas felparkeringsliga överlägset. Det senaste kvartal vi sett redovisning för fick de åtta ungerska diplomaterna 210 P-böter (som man inte betalar, det behöver man inte enligt diplomatisk sedvänja). På andra plats kom Sovjet med 135 P-böter, men de delades upp på 41 diplomater. Också Nigeria, Irak och Egypten kom över 100 P-böter var.

Lantbruksbyråkraterna slår till

På jord- och skogsbruksområdet råder ett system med planekonomi, som i många stycken kränker äganderättens princip. Vem som helst får inte köpa en jordbruksfastighet och myndigheterna ställer upp detaljerade krav på hur jord- och skogsbruk skall gå till.

När det gäller jord- och skogsbrukets framtid lokalt har normalt lantbruksnämnden avgörande inflytande. Detta organ bestämmer vilka gårdar som skall få utvecklas — och vilka som skall dömas till undergång. Det är byråkrater — inte marknaden — som avgör enskilda lantbruks framtid.

Ett mål för byråkraterna är att skapa "bärkraftiga brukningsenheter" — vilket betyder stora gårdar. Men när detta skall ske kan i stort sett vad som helst hända.

Åke Bergström i Ytterbyn utanför Kalix ägde ett sammanhängande område på 140

hektar skog och åker. Ett rejält område alltså. Men byråkraterna i Luleå bestämde att det var andra gårdar som skulle utvecklas. Därför har man tvångsköpt en del av Åke Bergströms gård — 31 hektar — som gör att gården idag är splittrad i flera delar. Men marken behålls av lantbruksnämnden, den har ännu inte avslöjat sina avsikter med markköpet — och enligt Åke Bergström får skogen förfalla på grund av vanskötsel.

Lantbruksnämnden bjöd 100 000 för marken, medan Bergström ansåg den vara värd 458 000. En domstol har fastställt en ersättning på 127 000 kronor (beslutet har överklagats av Bergström).

Censur i Folkets hus

När Moskvas symfoniorkester turnerade i Norrland var en konsert inplanerad till Folkets hus i Kiruna. Där hade Kirunas Afghanistan-kommitté en utställning, som bl a innehöll orden "Sovjet ut ur Afghanistan" på ryska.

Folkets Hus-föreståndaren Lasse Andersson försökte i flera timmar förgäves övertala utställarna att ta undan skylten under symfoniorkesterns besök. Men utställarna stog på sig. Orkestern hotade att inställa sin föreställning om inte skylten kom bort. Lars Andersson tog då saken i egna händer och plockade bort skylten och hela den övriga utställningen. I Kiruna har Sovjets syn på yttrandefrihet uppenbarligen tagit hem spelet. Beklämmande — men inte förvånande.

(Norrländska Socialdemokraten, Luleå)

Vart går våra skattepengar?

Under *Libertarian Internationals* kongress i Handen utanför Stockholm presenterade bl a professor Ingemar Ståhl sina synpunkter på svensk ekonomisk politik.

Ståhl delade in de offentliga utgifterna i olika kategorier och menade att ett resonemang om samhällets ansvar och uppgifter måste föras med utgångspunkt från kostnaderna att tillgodose olika behov.

Vilka behov skall samhället ta hand om och vilka skall överlåtas åt individen att sköta själv?

I samhällsfunktionen *skydd* ingår försvaret som (inklusive värdet av värnpliktsjämsgöringen) utgör 4% av bruttonationalprodukten. Polen tar ytterligare en dryg procent. "Skydd" svarar alltså för ungefär 5% av samhällets samlade utgifter.

Satsning på *infrastrukturen* — vägar, järnvägar och allmän forskning, svarar för ytterligare cirka 3% BNP.

Till den *sociala staten*, räknar Ståhl dels u-hjälpen på en procent av BNP, dels omfördelning av inkomster som motsvarar en försäkringsfunktion. T ex till sjuka, arbetslösa osv. Den delen av de offentliga utgifterna motsvarar 13% av BNP.

Kostnaderna för äldre (pensioner och sjukvård) motsvarar 16% av BNP. Det kan

särskilt noteras att hälften av all sjukvård avser personer över 65 år.

Olika intressegrupper tar hand om mellan 5 och 8 procent av BNP. Det gäller hyresgäster som kapar åt sig subventioner på hyrorna, jordbrukssubventioner osv.

Räntan på statsskulden gör av med 5% av BNP.

Sammanlagt så långt hade Ståhl redovisat 48-51% av BNP. Ytterligare någonting mellan 2 och 3% går till samhällets "svaga grupper" (handikappade t ex). Det är alltså nästan ingenting i förhållande till de samlade utgifterna. Om man satsade ordentligt på dessa grupper skulle man kunna mångdubbla stödet utan att det skulle märkas för skattebetalarna om man lät "vanliga" medborgare betala för sig själva — i form av försäkringspremier eller förbrukningsavgifter.

MUF-are på statligt hotell

MUF, Moderata Ungdomsförbundet, har hållit stämma på Stadshotellet i Varberg. Ett SARA-hotell ägt av staten. Ibland är det svårt att leva som man lär. Contras utsände reporter stannade över på det utmärkta familjeägda Hotell City, där ett dubbelrum med TV och klockradio kostade 220 kronor inklusive frukost. Hotell City rekommenderas varmt till alla vänner av fri företagsamhet. Till vilka MUF tydligen inte kan räknas i alla avseenden.

På stämman talade bl a nye partisekretären i moderaterna Per Unckel. Han berättade om ett samtal med sjukvårdsminister Gertrud Sigurdsen, som hade träffat en dam med grå starr, som stod i kö för en operation. Hon var missnöjd med att folk kunde betala för att få operationen gjord (något som ju gör att kön blir kortare, staten tjäntar pengar och damen får sin operation tidigare än annars). Gertrud Sigurdsen hade svarat damen att hon skulle "vara glad för att ha blivit ett planeringsfall". Per Unckel kallade detta "omvänd solidaritet". Han tog ytterligare ett exempel. Landstinget i Bohuslän hade kommit på att försäkringskassan betalade sjukpenning till dem som väntade på operation. Kunde man inte köpa operationsutrustning för de sjukpenningar som aldrig skulle behöva betalas ut tack vare den nya utrustningen. Det klara svaret från byråkraterna i Stockholm var nej.

Vad menar Per Unckel med omvänd solidaritet? Till Contra förklarar han det så här: "Normal solidaritet går ut på att hjälpa de svaga. Den omvända, förvanskade solidariteten går ut på att slå ned de svaga. Det är själva den socialdemokratiska ideologin som förespråkar den omvända solidariteten."

Filip Lundberg

UTLANDS-NYTT

Utsugning

"Kapitalismen" börjar göra sitt intåg i Kina. På två sätt. Dels genom att en viss småföretagsamhet (t ex inom jordbruket) släpps fri. Dels genom att utländska företag släpps in. De utländska företagen är naturligtvis intresserade av något som kan bli en jättemarknad. Men alltför företag börjar bli missnöjda med kostnaderna. Kontorsrum, service, bostäder osv. allt kontrollerat av den kinesiska regeringen, kostar ofta betydligt mer än i London, New York och Paris. Men kvaliteten är naturligtvis mycket sämre.

Den kinesiska regeringen kontrollerar också rekryteringen av eventuell kinesisk arbetskraft till de utländska företagen. Företagen är helt i klorna på myndigheterna: Vill de inte acceptera villkoren får de dra sig tillbaka från marknaden.

Kineserna har lärt sig att ta orimligt mycket betalt — utan att för den skull de anställda får annat än de vanliga svältlönerna i ett kommunistiskt land. Ett franskt oljebolag tvingades exempelvis, enligt tidningen *Dagens industri* att betala 60 000 kronor i månadslön för en ingenjör. Ingenjören själv fick ut 380. Resten av pengarna försvann till kinesiska staten.

Sportbroilers

Östtyskland har under senare år nått betydande framgångar på världens idrottsarenor. Framgångar som inte står i någon proportion till landets folkmängd.

Vad ligger bakom framgångarna? I Östtyskland ses idrotten som ett internationellt propagandaverktyg, ett PR-vapen som kan användas för att sprida lite glans över ett land som är en järnhård diktatur med tusentals politiska fångar, sovjetiska ockupationsstrupper och en omänsklig gräns mot Väst där alla flyktingar obarmhärtigt skjuts ned.

Och visst har östtyskarna lyckats. Medalj-skörden är stor — i de sporter som backas upp av staten.

Tidskriften *Jogging* har i ett aningslöst reportage beskrivit en del av bakgrunden till den östtyska idrotten. Det är en skrämmande bild som kommer fram.

I tredje klass går alla skolbarn i Östtyskland genom olika test. Man prövar anlag för snabbhet, hoppspänst, styrka, bollkänsla, koordinationsförmåga osv. De bästa blir uttagna till lokala träningscentra, som finns i alla större orter. Barnen är nio år gamla! De tränar tre gånger i veckan. Som tioåringar fyra gånger i veckan och som elvaåringar fem gånger i veckan!

Från de lokala träningscentra sker ytter-

"Goda sportprestationer stärker vårt socialistiska fädernesland!" heter det på denna propagandaskylt i Jena i Östtyskland.

ligare uttagningar till 19 sportkolor som finns runtom i landet. Vid sportskolorna tas barn in från 10 års ålder (gymnaster) medan brottare och cyklister får vänta tills de blir 14 år.

Gallringen i sportskolorna är hård. Bara 10-20 procent av eleverna klarar utbildningen.

Idrottsträningen i Östtyskland är inriktad på att skapa extrema elitidrottsmän. Breddidrott — som kan vara nyttig för folkhälsan — struntar man fullständigt i. Vid 18 års ålder har systemet sorterat ut alla som inte är tillräckligt stora talanger. I hela Östtyskland finns bara 450 aktiva friidrottare över 18 år, organiserade i 14 klubbar. Sverige, med halva Östtysklands befolkning, har tio gånger så många aktiva friidrottare. Och naturligtvis därtill miljoner motionsidrottare.

De 450 friidrottarna delar på 400 heltidsanställda statsavlönade friidrottstränare! I Sverige finns det sammanlagt ett dussintal heltidsanställda friidrottstränare.

Sport är för Östtyskland en renodlad propagandaangelägenhet. Som skall visa den socialistiska statens förträfflighet. Därför struntar man fullständigt i bredden samtidigt som satsningen på eliten går hänsynslöst ut över individer, både de som ratas och de som väljs ut.

Socialism och svält

FN:s jordbruksorganisation FAO har konstaterat att sex afrikanska länder har svåra livsmedelsproblem så att man kan tala om hungersnöd. De sex länderna är Angola, Botswana, Kap Verde, Etiopien,

Mozambique och Sudan. Alla utom Botswana och Sudan är järnhårda marxistiska diktaturer. I Sudan råder inbördeskrig.

I sex afrikanska länder produceras stora livsmedelsöverskott. Det är Benin, Elfenbenskusten, Kenya, Malawi, Togo och Zimbabwe. Alla utom Benin driver en utpräglat kapitalistisk jordbrukspolitik (ja, även det annars så socialistiskt orienterade Zimbabwe har på jordbruksområdet valt att hålla tassarna i borta).

Rumänien kan inte betala

Rumänien kan inte betala igen sina lån. Landet hanhyligen lyckats komma överens med utländska banker om att skjuta på betalningen av 5,6 miljarder kronor som skulle ha betalats igen 1987 och 1988. Landet hade inga pengar. Den sammanlagda utlandsskulden uppgår till 46 miljarder kronor. Ett enormt belopp med tanke på landets blygsamma utrikeshandel.

Fängelse för Rambo

Sex personer som mot betalning har låtit visa västerländska videokassetter — bl a *Rambo* — har i den ukrainska staden Vinnitsa dömts till fängelse. "Brottslingarna" fälldes för att de visat "själlösa, omänskliga och antisocialistiska filmer". De tog betalt med cirka 50 kronor för visningarna, som alltså inte täddes av den sovjetiska staten.

Hyckleri på sportarenan

Afrikas snabbaste maratonlöpare heter Zithulele Sinqe, en 22-årig svart sydafrikansk student. Han har sprungit Marathon

på 2.08.04 i Port Elizabeth i Sydafrika. Men de hycklande internationella sportorganisationerna låtsas som om det inte fanns några människor — vare sig svarta eller vita — i Sydafrika. Och naturligtvis förekommer inte heller några idrottstävlingar. Därför låter man en löpare från Djibouti behålla det "afrikanska" rekordet på Marathon (som f. ö. sattes i Chicago och inte i Afrika).

(Göteborgs-Posten)

Neue Heimat sålt

Vi berättade i förra numret av Contra om bagaren Horst Schiesser från Berlin som köpt det västtyska av fackföreningarna ägda bostadsföretaget Neue Heimat för 1 D-mark (3 kronor). Företaget har flera hundra tusen lägenheter över hela Västtyskland. Nu har köpet gått tillbaka. Bankerna litade inte på att Schiesser skulle förmå att täcka de miljardförluster som uppstått i företaget när det drevs av facket. Facket har årligen tillskjutit stora belopp till Neue Heimat och så vill bankerna uppenbarligen ha det i framtiden också. Istället för att satsa på en rejäl omorganisation av företaget har man tvingat facket att betala en större summa för att köpa tillbaka företaget efter bara en månad i Schiessers ägo.

Köpeskillingen är inte offentliggjord, men den uppges ligga mellan 20 miljoner och 35 miljoner mark. Bra avkastning på en satsad mark under en månad!

(Dagens Industri)

Rikast i världen

Länge var det amerikanerna som var rikast i världen (frånsett några mindre oljeländer). Med den fallande dollarkursen och den stigande yen-kursen så är det inte längre så.

I amerikansk valuta har japanerna en genomsnittsinkomst på 17 000 \$ i år, medan amerikanerna får nöja sig med 16 000. I Sverige hamnar vi ytterligare ett steg ner på listan — 15 000 \$. Schweiz är Europas rikaste land med en genomsnittsinkomst på 22 000 \$.

Om det går upp för Japan och Schweiz så går det utför för andra länder. På 1920-talet var Argentina världens sjunde rikaste land. Och än idag finns samma idealiska naturförutsättningar med det bördiga Pampas. Idag, efter decennier av statliga regleringar, tillhör Argentina inte ens de femtio rikaste länderna i världen. Utför har det också gått för Storbritannien som på 1920-talet var världens näst rikaste land, men idag trillat ner på tjugonde plats. Men andelen av staten kontrollerad företagsamhet har rasat i höjden under decennier. Thatcher-regeringens försök att ställa till rätta har bara skrapat lite på ytan än.

(The Economist, London)

De svartas verkliga åsikter

Svenska grupper som slår sig förespråka de svarta sydafrikanernas intressen motarbetar dem i själva verket. Man vill ju t. ex. försvaga Sydafrikas näringsliv genom bojkotter och att svenska företag skall dra sig ut. Märkligt nog finns det vissa militanta grupper bland de svarta i Sydafrika som backar upp den ståndpunkten, och det är företrädesvis de personerna som uppmärksammas i Sverige.

Situationen är ungefär densamma i USA, där flera företag genom olika påtryckningar beslutat sig för att sälja eller på annat sätt avveckla sina intressen i Sydafrika.

Helt klart är att en sådan utveckling leder till försämrade ekonomiska villkor för de

svarta i Sydafrika. Vilket de närmast berörda självklart inser. Medan personer som har sin försörjning ordnad på annat sätt låtsas inte inse saken.

Ett praktiskt exempel på de svartas verkliga åsikter när det gäller utländska företag i Sydafrika fick vi när det amerikanska bilföretaget General Motors beslöt att sälja sin bilfabrik. Arbetsstyrkan gick omgående i strejk i protest mot beslutet och krävde att General Motors skulle stanna kvar.

Vänsterpolitiker till angrepp mot ID-kort

Ett australiensiskt lagförslag om införande av ID-kort med motsvarande personnummer för att komma åt skattefusk har utsatts för kraftig kritik. Men i Australien är det vänsterflygeln som står för motståndet! I spetsen för motståndet mot förslaget går senator Nick Bolkus, som tillhör regeringspartiet Labours vänsterflygel. Bolkus menar att det ligger betydande inneboende risker för samhället i regeringens förslag och menar dessutom att det inte kommer tillrätta med det verkliga problemet.

(The Daily Telegraph, Sydney)

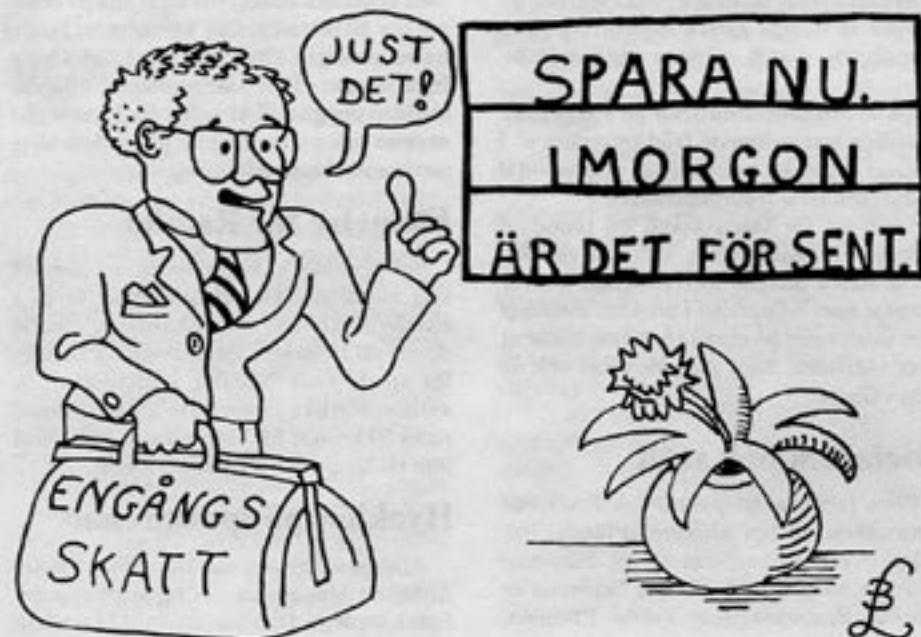
U-hjälp hjälper inte Tredje världen

Cato Institute, en amerikansk s.k. "think-tank" har analyserat effekterna av den amerikanska u-hjälpen. Det är journalisten James Bovard som skrivit en rapport som är förödande för det amerikanska biståndsorganet AID (Agency for International Development). Bovard bygger sin rapport på mer än 25 interna revisionsrapporter. "Goda avsikter bidrar till att påskynda en individs eller ett lands förfall" menar Bovard. Några exempel: — AID har satsat 250 miljoner \$ på jordreformen i El Salvador. Men sedan programmet påbörjades har kaffeproduktionen fallit med 30%. Socker- och bomullsproduktionen har också fallit. Dessutom har de nya småbrukarna blivit nästan livegna, eftersom de inte får sälja sin mark de första trettio (!) åren.

— Livsmedelsproduktionen i Afrika har sjunkit med 20% per capita sedan 1960. Trots stora hjälpinsatser. AID, Världsbanken och andra hjälpinstitutioner har satsat på statsägda företag som brutit ned det som en gång fungerade bättre.

— Beträffande Zambia menar en granskare att det enda som åstadkommit är att stats tjänstemännen har garanterats en levnadsstandard som inte står i någon rimlig proportion till den övriga befolkningen.

— All u-hjälp som går via regeringen i mottagarlandet (vilket är merparten av u-hjälpen) leder till ökad politisering av ekonomin. Och större makt till regeringen på den fria företagsamhetens bekostnad.

Satsa på civilförsvaret!

Sovjet satsar stenhårt på en uppbyggnad av civilförsvaret. En försvarsgren som är rejält eftersatt i Väst. Det är ett misstag att enbart förlita sig på de militära försvarskrafterna menar man nu i NATO. Men än har lite gjorts åt saken.

Sovjet bygger ut sitt civilförsvaret inför ett eventuellt kärnvapenkrig. Landets ledning har avsatt 2,5 miljarder kronor till ett civilförsvarsprogram.

"Massförtörelsevapen behöver inte betyda massförtörelse av människor" står det att läsa i en broschyr, som i miljonupplaga distribuerats till civilbefolkningen i Sovjet. I broschyren understryks behovet av ett starkt civilförsvaret och befolkningen uppmanas att snarast anmäla sig till frivillig utbildning och tjänstgöring inom de olika civilförsvarsgrenarna.

Med "massförtörelsevapen" menas framför allt strategiska kärnvapen och faran av ett överraskande kärnvapenanfall mot Sovjetunionens vitala delar.

Sovjet är idag i färd med att bygga upp ett starkt civilförsvaret och i NATO:s högkvarter i Bryssel är man förvånad över takten i den sovjetiska uppbyggnaden. "Atombombssäkra" skyddsrum byggs i alla större städer och samhällen och befolkningen förbereds på ett kärnvapenkrig, som enligt militärledningen förr eller senare kommer. Över 100 000 civilförsvarsledare utbildas varje år och civilförsvaret leds av 60 generaler med generallöjtnant Alexander Alkudin som högste chef. Civilförsvarsorganisationen bildar vid sidan av armén, flottan och flyget en fjärde försvarsgren. Hur viktiga ledarna i Kreml anser civilförsvaret vara visar utnämningen av Alkudin till ställföreträdande försvarsminister.

Sedan många år har för landet livsviktiga industrier decentraliserats och rustningsindustriens fabriker flyttats till undangömda trakter bakom Uralbergen. Enorma förråd av livsmedel, olja, bensin, vapen, ammunition och reservdelar för krigsmakten har lagrats i hemliga depåer runt om i landet. Vissa viktiga rustningsindustrier är förlagda till underjordiska "atomsäkra" städer, framför allt i Sibirien och trakterna kring Archangelsk i norr. I dessa "grottsstäder" finns verkstäder, sjukhus, skolor, samlingslokaler, restauranger och allt som behövs för rustningsarbetarna och deras familjer.

Sovjet var inte först då det gäller hemliga civilförsvarsanläggningar. Kina började för

tjugo år sedan storsatsningen på civilförsvaret. Rädslan för ett storkrig med Sovjet och ett hot om kärnvapen fick ledarna i Peking att i snabb takt bygga upp ett tidigare försummat civilförsvaret.

Redan i skolorna undervisas skolbarnen i ämnen som berör civilförsvaret. Industriarbetarna har ett väl utvecklat verksförsvaret av fabriker och verkstäder. Kinas väldiga befolkning varnas i broschyrer för det oundvikliga kärnvapenkriget och uppmanas vara beredda på ett sovjetiskt överraskningskrig. Byggandet av "atombombsäkra" skyddsrum forceras i större städer och samhällen. I Peking har skyddsrummen utvecklats till enorma underjordiska bunkers, som ingår i det militära försvaret.

Sovjets febrila uppbyggnad av civilförsvaret (årlig kostnad cirka 1 miljard rubel – 10 miljarder kronor) har fått Västeuropa och NATO att skyndsamt ta upp frågan om ett gemensamt program för skydd av sina länders befolkning.

Tidigare var Västeuropas civilförsvaret under all kritik och har under årtal försumrats och missköts av regeringar och myndigheter. Man har helt enkelt inte förstått nyttan av uppbyggnaden av civilförsvaret och man har dragit sig för de stora kostnaderna. Efter många år av diskussioner har nu beslut fattats och uppbyggnaden av civilförsvaret igångsatts. Ett samarbete mellan staterna i NATO har inletts och stora summor anslagits till byggandet av "säkra" luftskyddsrum för städernas civilbefolkning. Vissa för krigsindustrin viktiga industrier har flyttats till säkra områden.

Att enbart förlita sig på det egna landets militära försvarskrafter är ett allvarligt misstag, förklarar NATO. Man framhåller Sverige och Schweiz som föregångare inom civilförsvaret och uppmanar de allierades regeringar att med all kraft påskynda byggandet av nya skyddsrum och öka propagandan för frivillig anslutning till civilförsvaret.

Men problemen är många. Stater med små befolkningar har lättare att tillgodose behovet av skyddsrum. Stora stater som Västtyskland, Storbritannien, Italien och Frankrike med miljonstäder och tätbe-

byggelse har helt enkelt inga möjligheter att helt skydda sin civilbefolkning. Framför allt gäller detta evakueringen av storstäderna och medelstora städer. Vid ett krigsfall kan Sovjet evakuera 80 miljoner människor på 24 timmar – från städerna till landsbygden medan ytterligare 20 miljoner människor sysselsatta huvudsakligen inom vapenindustrin placeras i 15 000 underjordiska skyddsrum.

Västeuropas olösliga problem är koncentrationen av den tunga industrin (rustningsindustrin) framför allt i Västtyskland, där denna industri är förlagd till Ruhr- och Saarområdena. Utsatta är också Belgien, Holland, Italien och Storbritannien.

Befolkningstätheten är ett annat problem koncentrerat till Västtyskland, Belgien, Holland, södra England och vissa delar av Frankrike. Följande siffror kan belysa problemen: Västtyskland 243 inv/kvkm, Belgien 316, Nederländerna 385, Storbritannien 228, Italien 179, Sverige 20 och Sovjetunionen 11.

Genom befolkningskoncentrationen är Västeuropas stater ytterst sårbara vid ett kärnvapenkrig, framförallt för radioaktiv strålning, som inga skyddsrum kan förhindra. Det är också en omöjlighet att tvinga miljoner människor att uppehålla sig en längre tid i skyddsrum. "Atombombsäkra" skyddsrum kan rädda ett stort antal människor vid en atombombexplosion, men inte skydda dem mot radioaktivt nedfall utanför. Det är också omöjligt att skydda viktiga industrier och livsmedelslager, liksom vattentillgångarna.

Trots detta är byggandet av skyddsrum inte bortkastat. Det är inte säkert att framtida krig kommer att föras med kärnvapen. Varken Sovjet eller USA vågar starta ett atomkrig, där ingen skulle utgå som segrare.

Ett krig i Europa kan, liksom 1939-1945, utkämpas med konventionella vapen och då gäller det att vara förberedd med ett väl utbyggt civilförsvaret.

Ett starkt svenskt försvar kombinerat med ett välutrustat civilförsvaret är den bästa garantin för neutralitetens bevarande.

Björn Arrhén

EAP -kommunistpartiet som låtsas stå till höger

Sverige med i NATO! Nej till knarket! Stöd familjen! Skydda rättssamhället! Satsa på forskning och kultur!

Några programpunkter för Europeiska Arbetarpartiet, programpunkter som säkerligen låter attraktiva för flertalet av Contras läsare. Men vad döljer sig bakom de tilltalande slagorden? Ett i grunden kommunistiskt parti med anti-semitiska inslag!

Du har säkert sett dem på stan. Prydliga och välklädda ungdomar som säljer tidningar och dekaler. Välinformerade och kunniga om Du pratar med dem, men upptagna av en del helt bisarra idéer.

Om Du arbetar i ansvarig position i näringslivet har Du troligen blivit uppvaktad av duktiga försäljare som försökt övertala Dig att prenumerera på tidskriften *Executive Intelligence Review*. Du kanske också har fått besök av personer som vill diskutera industrins framtid, satsning på högteknologi osv.

De som driver denna verksamhet uppträder under många olika beteckningar. Samlande namn är *Europeiska arbetarpartiet*, men när det är lämpligt uppträder man under andra helt neutrala beteckningar. Mer om dessa längre fram i artikeln.

Europeiska Arbetarpartiet är auktoritetsbundet och ledarfixerat som få organisationer. För att få en bakgrund är det därför lämpligt att börja med att granska organisationens ledare. Internationellt är det Lyndon La Rouché, en man med gedigen bakgrund inom olika kommunistiska rörelser.

Lyndon La Rouché

Lyndon La Rouché föddes 1922 i New Hampshire i USA. Under Andra världskriget tjänstgjorde han i Burma och Indien. Han byggde där upp goda kontakter med de lokala kommunistpartierna, och än idag är förbindelserna med det indiska kommunistpartiet osedvanligt goda.

1948 dök La Rouché upp i det trotskistiska amerikanska partiet *Socialist Workers Party*. Där var han medlem och drivande kraft till 1957.

Under "studentrevoltens" år i slutet av 1960-talet var Lyndon La Rouché en bra bit över de fyrtio, men han aktiverade sig ändå med liv och lust i den radikalaste studentvänstern. 1968 anslöt han sig till den amerikanska revolutionära studentvänsterns största organisation, *Students for a Democratic*

Society. SDS. La Rouché blev snart ansvarig för SDS' "arbetarkommittéer", något som utvecklades till *National Caucus of Labor Committees*. En organisation som utvecklades till *US Labor Party*. Europeiska arbetarpartiets amerikanska moderorganisation.

US Labor Party stod länge för åsikter på den yttersta vänsterkanten. Och 1973 gjorde man ett välorganiserat, men misslyckat, försök att ta över det Moskva-styrda amerikanska kommunistpartiet.

Sedan maktövertagandet i kommunistpartiet misslyckats såg man sig om efter nya grupper med en etablerad organisation att ta kontroll över, eller använda som finansieringskällor.

National Caucus of Labor Committees, som varit en trotskistisk organisation, byggde upp kontakter med Gennadi Nikolajevitj Serbrenjakov vid den sovjetiska FN-delegationen och förvandlades från en trotskistisk till en prosovjetisk organisation. 1974 byggde man upp kontakter med den palestinska terroristorganisationen PFLP och tog också kontakt med den irakiska FN-delegationen. De kontakterna resulterade i att Lyndon La Rouché gjorde ett besök i Bagdad.

Ett kommunistparti

Under den här tiden gick organisationen direkt Sovjets ärenden. Attackerna mot personer i det amerikanska etablissemanget var våldsamma. Det gällde i första hand familjen Rockefeller, men också en person som Henry Kissinger.

Den Sovjet-vänliga perioden varade en bit in på 1980-talet. EAP stödde exempelvis Sovjets invasion av Afghanistan 1979 och i partitidningen *New Solidarity* kunde man den 6 augusti 1981 läsa följande: "För ett år sedan var Polen världens tionde viktigaste industrination. Idag — efter ett års destabiliserande verksamhet av den brittisk-infiltrerade fackföreningen Solidaritet — står landet inför ekonomisk undergång, svält och socialt kaos".

Här möter vi ett av inslagen i EAP:s stora konspirationsteori: brittiska intressens föregivet stora och negativa inflytande på världspolitik. Inte minst är det den brittiska kungafamiljen (!) som tillskrivs ansvaret för mycket av världens ondska.

1973 kom partiet till Sverige. Det var delvis desertörer från den amerikanska armén som introducerade partiet i Sverige. Vägen till Sverige gick via Västtyskland där den amerikanska armén har stora truppsstyrkor stationerade. Inom kort började man ge ut tidningen *Ny Solidaritet*. I numret från den 30 januari 1976 heter det i en helsidesrubrik: *Gå med i EAP. Bygg Internationellt Kommunistparti*. Ingen behövde tväcka var EAP stod.

Infiltrera högern

Men i USA hade man redan tagit ett steg i riktning mot "höger". Men det var ett taktiskt steg — en metod att finna nya grupper att infiltrera och söka finansierare bland.

Gregory Ross, som var med i US Labor Party mellan 1973 och 1975, och där så småningom började arbeta som agent åt amerikanska federala polisen FBI, skrev en avslöjande artikel i den amerikanska tidskriften *National Review*. Ross berättar att US Labor Party efter det misslyckade försöket att ta makten i det amerikanska kommunistpartiet satsade på att få inflytande i konservativa grupper. Syftet deklarerades klart i ett "Security Memorandum" från National Caucus of Labor Committees våren 1975: "Högerorganisationer erbjuder fyra möjligheter: 1) en källa till finansiering 2) politiska kontaktvägar för att sprida våra synpunkter vad gäller Rockefellers politiska-finansiella-militära kretsar 3) möjlighet att avslöja Rockefellers, Buckleys, FBI:s och CIA:s infiltration av högern 4) potentiell rekrytering av medlemmar till US Labor Partys frontorganisationer.

"Kadrerna måste var nog införstådda med politiken bakom åtgärderna: den verkliga fienden är Rockefellers fascism med ett demokratiskt ansikte, liberalerna och socialfascisterna. Vi kan samarbeta med högern för att besegra denna gemensamma fiende. När vi har vunnit det slaget blir det relativt enkelt att eliminera oppositionen på högerkanten."

Syftet med kontakterna åt höger framgår med all önskvärd tydlighet: att skaffa fram pengar och att påverka. I botten ligger de kommunistiska idealen kvar.

Prov på EAP:s kommunistiska retorik:

Här nedan ett exempel på EAP:s språkbruk 1976. Det belyser hur man — trots att man angriper vänsterpolitiker — ansluter sig till sovjetiska synpunkter.

Uttalande av EAP:s partistyrelse den 14 augusti 1976 (med anledning av en intervju med Olof Palme i den tyska tidningen "Die Welt").

I en situation där all opposition från de etablerade politiska krafterna gentemot det atlantistiska krigshökarna i de västtyska och svenska statsledningarna har upphört, och inte bara Aftonbladet utan också Svenska Dagbladet har fallit in i den nazistiska hyllningskören till den vansinnige Jimmy Carter, känner sig Palme tydligen trygg att utan risk framträda som Kissingers och Rockefeller's främste talesman på den europeiska kontinenten och drar sig inte för att lika öppet som någonsin de fascistiska krafterna i CDU/CSU — Strauß och Biedenkopf — eller de psykotiska maoisterna hetsa mot världsfredens upprätthållande.

Ännu har inte krigshetsarna lyckats i sina uppsåt. Den utvecklingsvänliga Andreotti-regeringen i Italien och gaulisterna i Frankrike har inte låtit sig

provoceras och DDR-regeringen har redan avslöjat de vansinniga avsikterna med provokationerna i Berlin.

Den som inte idag stöder Warszawapaktens, president Fords, Andreotti-regeringens och en lång rad av Tredje världens länders modiga kamp mot kärnvapengalningar som Rockefeller, Kissinger, Palme och Carter är en person som avsvär sig all moral och bör bemötas därefter. Ingen borde längre kunna blunda för att Palme idag visat sig "overmogen" för en Nürnberg-rättegång. Sådana sjuka galningar som Palme måste omedelbart undanröjas för att ge utrymme åt utvecklingsländernas, Comecon-ländernas och EAP:s organiserande för en ny ekonomisk världsordning.

Notera att det våldsamma angreppet på starkt vänsterorienterade politiker som Olof Palme och Jimmy Carter sker med utgångspunkt från sovjetiska ståndpunkter, med uppbackning av bl a Östtyskland, Warszawa-pakten och Comecon!

Partiledaren i USA, Lyndon H. La Rouché, alias Lynn Marcus, har ett förflutet i samarbete med indiska kommunistpartiet, som medlem i trotskistiska organisationer och ultraradikala studentorganisationer. I presidentvalet 1976 fick han 0,1 procent av rösterna.

Familjeföretaget

Europeiska Arbetarpartiet kan med rätta kallas för ett familjeföretag. Den amerikanske ordföranden Lyndon La Rouchés hustru Helga Zepp-La Rouché är ordförande i det europeiska partiet. Hon förekommer också som initiativtagare och ledare för en del av EAP:s frontorganisationer.

Till Sverige kom partiet genom bl a amerikanen Clifford Gaddy. Gift med partiets mångåriga ordförande Kerstin Tegin-Gaddy.

Att familjeband av den typen knyts inom partiets trängre cirklar är dock inte märkligt om man granskar partiets sociala funktion. Partiet är — i Sverige — en utomordentligt liten och sammansvetsad grupp. Antalet aktiva har uppskattats till ett trettiotal personer (i riksdagsvalet 1985 fick partiet 393 röster). De aktiva lever med och för EAP. De försörjer sig — ganska knapert — på att sälja material för EAP. Inkomsterna är i och för sig inte oövna, men det mesta går till partiarbetet. En tusenlapp per dag är inte en ovanlig kassa för en EAP-medlem. Det mesta tas in genom telefonförsäljning av prenumerationer, framförallt på den exklusiva tidskriften *Executive Intelligence Review*. Prenumerationspriset är inte fast, utan man

försöker i varje enskilt fall få ut så mycket som möjligt. En årsprenumeration kostar flera tusen kronor, men en "introduktionsprenumeration" kan fås för några hundralappar (för ett kvartal). I USA uppges prenumeraionspriset ligga på cirka 400 dollar per år (2 800 kronor).

Gemenskapen skapar tryck

En f d medlem i EAP berättar för Contra om hur partiet fungerar som social grupp. Den lilla gruppen aktiva, som från morgon till kväll arbetar för partiet, svetsas samman. Inte minst av de våldsamma angreppen utifrån. Rekryteringen av medlemmar sker i första hand bland vänsterinriktade personer utan en fast punkt i tillvaron. I EAP får de en auktoritet och gemenskap som ger stöd. De får en "förklaring" till allt som händer och de finner sig lojalt i förklaringen, inte minst med tanke på grupptricket inom organisationen och de negativa attityderna utifrån.

De aktiva medlemmarna är utpräglat intellektuella och det finns därför ytterligare ett skäl till gruppgemenskapen. Medlemmarna uppmanas att förkovra sig i historia, ekonomi m m och det är obestridligt att flertalet medlemmar är både begåvade och

Partiledare i Europa är Lyndon La Rouchés hustru Helga Zepp, som är verksam i Västtyskland.

kunniga. Men samtidigt personer som helt okritiskt sväljer ledningens förklaring till skeendet i världen.

Medlemmarna uppmanas och uppmanas att fördjupa sina studier inte av La Rouchés skrifter utan av de ursprungliga inspirationskällorna, t ex Friedrich Hegel, Karl Marx, David Ricardo, Adam Smith och Alexander Hamilton (jodå, motpolerna Marx och Smith ingår bägge i det som EAP:arna uppmanas studera). Till de här nämnda kommer klassiska filosofer som Platon och Aristoteles.

De olika klassiska tänkarna tolkas i Lyndon

La Rouches anda. Man kan t ex göra gällande att Lyndon La Rouches ekonomiska idéer är samma som de som förespråkades av Alexander Hamilton i anslutning till den amerikanska revolutionen i slutet av 1700-talet. För att kanske några år senare vara idéer som blir helt utdömda.

Valdeltagande

I USA har partiet vid flera tillfällen försökt delta i allmänna val. I presidentvalet 1976 fick Lyndon La Rouché 43 043 röster, vilket skulle motsvara mindre än 2 000 röster i ett svenskt riksdagsval. Som andrahandsalternativ 1976 stödde US Labor Party omval av president Ford. I ett betalt TV-inslag på NBC kvällen innan presidentvalet förklarade La Rouché att det skulle bli kärnvapenkrig inom ett år om Jimmy Carter valdes och han avslöjade vidare en demokratisk plan för att "utrota halva Mexikos befolkning". Som bekant vann Carter valet, utan att någon av profetiorna infriades.

Kritiken mot demokraterna och Carter gick så långt att man menade att vicepresidenten Walter Mondale var sovjetisk inflytandeagent.

Teke desto mindre ställde Lyndon La Rouché vid presidentvalet 1980 upp som kandidat för demokraterna! Han deltog i flera primärval, men vann inga nämnvärda framgångar. "Demokraten" La Rouché backade dock, sedan han blivit utslagen, upp Ronald Reagan, som säkert var föga trakterad av att få stöd från det hållet.

Bättre gick det i primärvalen vid 1986 års val. Genom att dölja sin bakgrund lyckades ett par medlemmar i US Labor Party komma med på demokraternas lista vid guvernörsvalet i Illinois. Guvernörskandidaten Adlai Stevenson III vägrade att ställa upp tillsammans med representanter för USLP och kandiderade istället som oberoende kandidat. Resultatet blev att den tidigare guvernören, republikanen James Thompson vann en enkel seger.

Främjar Sovjets intressen

För många framstår EAPs/USLPs ställningstaganden som ett mysterium. Går organisationen KGBs eller kanske CIAs ärenden? Den respekterade amerikanska organisationen Heritage Foundation konstaterar i en analys att USLP i utrikespolitiska frågor intar ståndpunkter som främjar Sovjets utrikespolitiska intressen. Och Gregory Rose skriver i den ovan nämnda artikeln i National Review att kontakterna med högerorganisationer uppenbarligen syftar till att främja sovjetiska intressen i amerikanska konservativa grupper.

Till det yttre kan det dock verka som om partiet numer intar rentav Sovjet-fientliga ståndpunkter. Men det är, enligt den tidigare refererade förre medlemmen, delvis en

En av tidskrifterna i EAP-USLPs batteri. *New Solidarity*, som också utges på svenska.

fråga om "marknaden". Var finns pengar att hämta? De breda folklagens utbredda missnöje med förre statsminister Palmes Sovjet-vänliga politik var en sak som gick att exploatera ekonomiskt. De etablerade oppositionspartierna skulle aldrig (som EAP) komma på idén att sälja dekalerna med texten "Hellre åter jag en burk dagmask än ser Olof Palme på TV". Men den dekalen var ett sätt att komma i kontakt med personer som kunde satsa pengar på verksamheten. Andra inkörsportar var t ex kraven på att sänka de sovjetiska ubåtarna (här kan skjutas in att Contra i inte så få sammanhang haft problem genom att det i grunden vänsterorienterade EAP gått ut med synpunkter i enskilda sakfrågor som till det yttre varit förvillande lika de som förespråkats av personer kring Contra. Det gar skapat problem för Contra, som ibland sammanblandats med EAP).

Frontorganisationerna

EAP har också satsat på andra kampanjer som talat till "folksjelen", där de etablerade politiska organisationerna misskött sig. EAP har exempelvis verkat genom organisationen Antidrogkoalitionen (ADK) och med framgång sålt dekalerna som "Stoppa knarket" och "Bygg Barsebäck III på Christiania". Genom "Livets klubb" (med Helga Zepp-La Rouché som internationell ledare) har man agerat mot abort. Genom *Försvaret nu* för stärkt svenskt försvar. Genom *Föreningen för kärnkraftens utveckling* för kärnkraft (ett utmärkt redskap för att skaffa fram pengar från bl a industrin i samband med 1980 års

folkomröstning — FKU drabbades dock av en splittring inom EAP och organisationen har inom EAP-sfären ersatts av Fusionsenergiföreningen som arbetar för utvecklandet av fusionsenergi som kommersiell kraftkälla). Akademien för humanistiska studier arbetar för "finkultur och humanistiska ideal" och Schillerinstitutet (med Helga Zepp-La Roche som grundare) vill slå vakt om den västerländska kulturen.

Alla de här organisationerna används som finansieringskällor till EAP och som inkörsport för nya medlemmar.

Vid ett yttligt betraktande kan batteriet av organisationer och ståndpunkter ge intryck av att vara högerorienterat. Och till det yttre har onekligen partiet och dess ledande medlemmar tagit åtskilliga steg till höger under 1980-talet. Men syftet bakom detta klagjordes som vi sett redan 1975. Bakgrunden är och förblir kommunistisk, snarast trotskistisk. Vi har varit inne på förklaringen till att medlemmarna hänger med i de våldsamma svängarna. Men vi skall ge ytterligare några ledtrådar för att förklara organisationens struktur. Bedömare menar att det inom EAP finns flera olika "skolor" och att La Rouchés auktoritet inte är så total som det vid en yttre granskning kan ge intryck av. EAP/USLP kan betraktas som en sofistikerad underrättelseorganisation. Insamlingen av information är omfattande och den utnyttjar sofistikerad teknik. I Europa-högkvarteret i Wiesbaden arbetar ett åttiotal personer och i det amerikanska högkvarteret i Leesburg, Virginia, straxt utanför Washington finns flera hundra anställda. De aktiva har ett omfattande nät av

kontakter och det har kommit fram att man på sina håll haft kontakter i regeringskanslierna. Genom att vara välinformerade och engagera kvalificerade människor har det blivit möjligt för EAP/USLP att på sina ställen nästla sig in i nyckelpositioner. En del menar att det är informationsinsamlingen kombinerat med inflytande på dessa nyckelpositioner som gör EAP/USLP till en risk för det västerländska samhället. Det finns de som menar det här är en metod att tjäna KGBs intressen. Men andra menar å andra sidan att EAP/USLP går CIAs ärenden.

Finansiellt torde organisationen klara sig på försäljningen av material och på försäljningen av data- och tryckeritjänster från La Rouches företag Computron Technologies Inc, CompuType, World Composition Services och PMR Printing Company Inc.

Hur informationerna utnyttjas är en annan sak.

Förutom kontakterna med sovjetiska, irakiska och palestinska intressen har den amerikanska judiska organisationen Anti-Defamation League belagt kontakter med antisemitiska grupper. Det gäller Ken Duggan, utgivare av tidskriften *The Illuminator*, Roy Frankenhouser, ledare för *Ku Klux Klan* i Pennsylvania och Willis Carto från organisationen *Liberty Lobby*.

Därtill kommer att flera av de "största skurkarna" i EAPs/USLPs märkliga värld "räkar" vara judar, t ex Henry Kissinger.

Stjärnornas krig

Idag inriktar sig EAP bl a på att backa upp president Reagans strategiska försvarsinitiativ, SDI — av kritikerna kallat "Stjärnornas krig". Bakgrunden är intressant. En av La Rouches vetenskapliga medarbetare, Uwe Palpart, fick partiet redan i början av 1970-talet intresserat på vätekraften. Sovjet satsade ju helhjärtat på vätekraft. Genom sina goda kontakter med sovjetiska intressen fick Palpart tillfälle att besöka den sovjetiska Tokamak-anläggningen vid Kurchatov-institutet utanför Moskva. En anläggning som normalt hölls stängd för utlänningar. Palparts observationer var högtintressanta för de amerikanska forskarna och han kunde därmed göra sig till en eftertraktad person bland amerikanska kärnfysiker. 1976 ordnades en konferens om fusionsforskning och vid den avslöjade en inbjuden sovjetisk forskare att framsteg gjorts beträffande röntgenlaser, något som senare skulle bli en viktig komponent i SDI-programmet. USLPs engagemang i dessa frågor förde sedan vidare till stöd för Reagans SDI-program, men märk väl att upprinnelsen till denna inställning är att söka i partiets goda kontakter med sovjetiska intressen!

Och det kan tilläggas att den man som ledde opinionsbildningen för det program som senare skulle tas upp av Reagan, den

pensionerade generalen Daniel O. Graham, av USLP kallats för en sovjetisk inflytande-agent!! Beträffande Grahams program *High Frontier* hänvisar vi till en artikel i *Contra* nr 2 1984.

Problemen hopar sig

1986 har EAP/USLP drabbats av problem. Den man som greps för mordet på Olof Palme hade viss koppling till partiet, vilket gav världsomspännande dålig publicitet. I Sverige har organisationens aktivitet avtagit högst avsevärt. Och i USA har polisen slagit till. First Fidelity Bank i New Jersey har nämligen anmält USLP för kreditkortsbedrägerier. Ett bekvämt sätt att titta pengar är att be om ett kreditkortsnummer och att gåvogivaren skall låta dra gåvan från sitt konto. Naturligtvis förekommer det då och då att personer använder andras kontonummer eller på andra sätt försöker bluffa banken. Men när det gäller USLP och First Fidelity Bank menar banken att organisationen systematiskt falskeligen uppgivit att gåvor som bidragsgivaren inte står för skall debiteras kreditkortet.

Polisen gjorde i oktober ett stort tillslag och grep en rad personer. Ärendet har inte behandlats i rättsmaskineriet än.

Carl G Holm

rudebarbs

RANDALL K HYLKEMA

Rudebarbs har vi lånat från den amerikanska tidskriften *Reason* återgiven med vederbörligt tillstånd av *Reason* magazine, 2716 Ocean Park Blvd, Suite 1062, Santa Monica, CA 90405, USA. Prenumeration \$ 32 per år. Det lustiga i teckningen som framtidsvision naggades dock i kanten när vi upptäckte att lejon redan är förbjudna på cirkus i Sverige...

Socialistisk (mar)dröm i Tanzania

Tanzania är ett land med oerhört rika förutsättningar för jordbruk. Landet var tidigare Afrikas största livsmedels-exportör. Men tjugofem års socialism har fört ekonomin och jordbruket till en hopplös situation, skriver 1986 års mottagare av Contra frihetspris, fil dr Sven Rydenfelt.

Tanzania i Östafrika — eller som det då hette Tanganyika — blev 1961 en fri nation. Dess politiske ledare Julius Nyerere, övertygad socialist, valdes till president 1962.

I sitt installationstal avgav han följande löfte:

"Mitt under striden för nationellt oberoende lovade jag att vi, sedan vi vunnit vår frihet, på tio år skulle söka uppnå det mesta av allt det våra koloniala härskare förgäves sökte uppnå under sin långa regeringstid. I dag vill jag förnya det löftet... Vi är alla överens om att vi ska bygga upp ett verkligt socialistiskt samhälle i Tanganyika."

Naturligtvis trodde presidenten på dessa optimistiska möjligheter, och naturligtvis var han helt inställd på att förverkliga sitt löfte. Men god vilja räcker inte — hur god och uppriktig den än är. Om en dröm ska kunna förverkligas, måste den bygga på realistiska förutsättningar, och som senare erfarenheter visade var den socialistiska visionen i Tanzania en dröm i det blå.

Arusha-deklarationen

Föret i portgången är alltid trögt och inte förrän 1967 kände sig regeringen säker nog i sadeln för att starta sin socialiseringspolitik. I den s k Arusha-deklarationen utformades ett program, enligt vilket alla större företag, inklusive banker, försäkringsbolag, exportföretag och större plantager skulle socialiseras.

I Tanzania hade emellertid 90% av befolkningen sin försörjning som småbönder, gles utspridda på landsbygden och naturligtvis skulle detta "primitiva" jordbruk också socialiseras.

Regeringen beslöt att de otaliga små "ineffektiva" jordbruken — enligt sovjetiskt föredöme — skulle koncentreras till stora "effektiva" kollektiv — s k ujamaa-byar.

Redan 1964 hade presidenten i ett tal (15 oktober) slagit fast:

"Vår framtid är i alla avseenden mer beroende av våra bönder än av någon annan medborgargrupp. Det är bönderna som har ansvaret för vår enda stora nationella tillgång — vår jord — och de omfattar mer än 90% av folket."

Några månader efter Arusha-deklarationen offentliggjorde presidenten en skrift, *Socialism and Rural Development* med ett mer detaljerat socialiseringsprogram. De principer som skulle styra politiken för jordbrukets omvandling var bl a:

— Respekten för individen var väsentlig och därför måste flyttningen till kollektiven ske frivilligt.

— Omvandlingen till kollektiv produktion skulle ske gradvis och försiktigt.

— Slutstadiet, kollektivt stordjordbruk, skulle åstadkommas genom övertalning, inte genom tvång.

— Privata täppor skulle vara tillåtna.

Trots att bönderna lockades med att skolor, butiker, sjukstugor och borrhade brunnar skulle finnas i alla ujamaa-byar, gick den frivilliga flyttningen långsamt och trögt. För att påskynda det hela tvingades regeringen lova ytterligare förmåner. Bönderna skulle få fria transporter till byarna, fritt byggnadsmaterial, fria livsmedel tills första skörden var bärgad, fria jordbruksmaskiner plus krediter på gynnsamma villkor.

Tvångskollektivisering

Men trots alla löften och all propaganda var bönderna motsträviga, och ännu 1974 hade endast 2,5 miljoner flyttat till kollektiven. Regeringen ställdes nu inför valet att antingen nöja sig med ett 20-procentigt förverkligande av programmet eller ge avkall på frivilligheten. I detta läge valde den socialistiska regeringen tvångskollektiviseringsväg — den väg alla andra socialistiska regeringar valt.

Under de två följande åren ökade befolk-

ningen i ujamaa-byarna från 2,5 till 13 miljoner, och med 90% av bönderna i kollektiven, kunde målet sägas vara nästan uppnått.

För att hindra de motvilliga att smyga tillbaka till sina gamla byar, brändes bostäderna där i många fall ner.

Totalt misslyckande

I dag, när facit föreligger, kan man konstatera att de socialistiska drömmarna förblivit drömmar. De ujamaa-byar — totalt 8 000 — som fungerar någorlunda i enlighet med ritningarna kan räknas på fingrarna. I de övriga har jorden delats upp och varje familj odlar sina egna åkrar som om de var privat egendom. Det totala misslyckandet erinrar i långa stycken om de socialistiska reträtterna i Kina och Vietnam.

Tvångskollektiviseringen skapade ofrånkomligen misstroende och bitterhet hos bönderna, känslor som negativt påverkade deras vilja till arbete, känslor som kom att få ödesdigra verkningar för produktion och export. När regeringen ytterligare som sten på bördan fastställde mycket låga priser på böndernas produkter, svarade flertalet med att skära ned sina odlingar till vad den egna familjen behövde. Eventuella överskott sökte man sälja på de svarta marknaderna med skyhöga priser, priser som måste kompensera producenter och handlare för riskerna att straffas.

Bristen på livsmedel i den legala handeln tvingade många konsumenter att täcka sina behov svart. Nationalekonomen Ludwig von Mises beskrev en gång konsekvenserna av en sådan statlig priskontroll på följande sätt:

"Nationalekonomen påstår inte att en statlig priskontroll gällande en eller ett fåtal varor är orättvis, inskränkt eller omöjlig att upprätthålla. Vad han påstår är att sådana ingrepp åstadkommer resultat helt motsatta de avsedda, resultat som gör förhållandena sämre i stället för bättre för dem som stöder regeringens politik."

Tanzania har en jordmån och ett klimat som är utomordentligt gynnsamt för jordbruk, och innan Nyerere och socialisterna tog över hade landet den största livsmedels-exporten i Afrika. Tvångskollektiviseringen, fullbordad 1976, förlamade produktionen och fyra år senare, 1980, tvangs Tanzania täcka hälften av sitt livsmedelsbehov genom import. På några få år hade landet förvandlats från den störste exportören till den störste importören av livsmedel i Afrika.

Ett liknande förvandlingsnummer hade tidigare kunnat studeras i Nyereres mönsterland, Sovjetunionen, före revolutionen världens störste exportör av livsmedel, i dag världens störste importör.

Produktionen av Tanzanias främsta exportprodukter drabbades än hårdare av den socialistiska politiken. Sisalproduktionen sjönk från 226 000 ton 1970 till 43 000 ton 1983 och cashewproduktionen från 126 000

Nikita Khrushchev lovade att Sovjet innan 1975 skulle överträffa USA i ekonomisk standard. Och Julius Nyerere lovade att Tanzania på tio år skulle uppnå det som de koloniala härskarna misslyckats med. Verkligheten har avstött de två socialistiska brödernas drömmar i det blå.

ton 1973 till 30 000 ton 1983.

Större delen av de krympande exportinkomsterna — 80% från jordbruket — gick nu åt att betala livsmedelsimporten. Föga blev över för annan nödvändig import — råvaror, maskiner, olja och bensin, reservdelar — och ingenting kunde nu hindra att ekonomin på 1980-talet bröt samman. Industrier kunde endast utnyttja 25% av kapaciteten, och bristen på bensin och reservdelar för bilarna slog mer eller mindre ut kommunikationerna. Även elproduktionen, järnvägarna och telefonförbindelserna drabbades hårt.

Efter ett besök i Tanzania 1982 skildrade en norsk radioreporter landets djupa ekonomiska förfall sålunda:

"Dagar när bröd levererades till butikerna stod folk i kö timtals. Även varor som tvål, tandkräm, salt, mjöl, matolja, batterier och förband saknades. Somliga svalt och svältande människor blir desperata. När jag 1974 besökte Tanzania saknades också en hel del, men människorna hade då fortfarande kvar sin optimism och entusiasm. De lyssnade på president Nyerere: Om de arbetade hårdare, skulle framtiden bli bättre. Nu har presidentens budskap förlorat sin magi — folk har resignerat. Den brutala sanningen är att president Nyereres politik har komplett misslyckats... Tanzanierna saknar helt förmågan att administrera och driva de många statsföretagen, och därför är produktionen i dag endast 30% av vad den var för några år sedan."

Dåligt väder

I flertalet socialistiska länder har man fört en jordbrukspolitik som i långa stycken erinrar om den i Tanzania — med livsmedelsbrist och stora importbehov som resultat. Naturligtvis söker makthavarna finna alibin för sin misslyckade politik, och dåligt väder får nästan alltid tjäna som syndabock.

President Nyerere har följt det vedertagna mönstret och flertalet är skyllt de urusla skördarna på just dåligt väder.

En och annan har väl här undrat varför vådrets makter är så orättvisa: nästan alltid dåligt väder i socialistiska stater och nästan alltid bra väder i kapitalistiska med stora livsmedelsöverskott som resultat.

Klyftan mellan dröm och verklighet har sällan varit större än i Tanzania. Här ytterligare några exempel. I Arusha-deklarationen 1967 formulerade president Nyerere en av sina grundprinciper sålunda:

"För att kunna bevara vårt oberoende och vårt folks frihet bör vi klara oss själva så långt möjligt är och undvika att vara beroende av andra länders hjälp... Eftersom Tanzanias ekonomi är och alltid kommer att vara baserad på jordbruk och boksapesskötsel kan vårt folk klara sig bra utan hjälp utifrån, om det bara använder sin jord på rätt sätt."

Sanningen är att inget land i tredje världen någonsin varit mer beroende av u-hjälp än Tanzania, något som särskilt gäller sedan den inhemska ekonomin på 1980-talet brutit samman, i den ekonomiska bankruttens land

har den nationella stoltheten fått vika för nationellt tiggeri.

Ett annat exempel: I ett tal på nyårsdagen 1968 förklarade presidenten:

Vårt parti leder människorna på den socialistiska vägen men avstår från varje försök att med piskans hjälp driva dem framåt och detta i klart medvetande om att ingen kan tvingas till socialism.

Sanningen är att endast några få år senare, 1974-1976, tvingades mer än tio miljoner bönder av polis och soldater att flytta till jordbrukskollektiven — ujamaa-byarna — den största tvångsflyttning som någonsin gjorts i Afrika.

Extremt låga statskontrollerade priser på jordbrukets produkter i kombination med tvångsleveranser till statens uppköpare innebar i realiteten en "legal" utplundring av bönderna, en politik helt i överensstämmelse med socialistiska staters normala beteendemönster.

Socialistiska makthavare har alltid byggt sin makt på stöd från städernas och industrins befolkning, ett stöd som i regel fått sin belöning i form av billiga livsmedel. Och billig mat har man fått tack vare den statliga priskontrollen, ett system som inneburit förtryck och utslagning av bönderna, och som närmare studerats och analyserats av ekonomer som Michael Lipton och Theodore Schultz.

Makthavarna i socialistiska stater har alltid hävdats som sitt huvudmål att hjälpa och stödja de fattiga och svaga, ett mål i enlighet med en av socialismens grundprinciper. I Tanzania har detta budskap med särskilt eftertryck betonats i president Nyereres Arusha-deklaration.

I verkligheten har socialisterna överallt fört den motsatta politiken, en politik som gynnat de starka och mest välstuderade — industriarbetarna, polisen, militären, byråkratin — medan den förtryckt och plundrat de fattigaste och svagaste, bönderna.

Sven Rydenfelt

RAD annonser

Välkommen med radannonser. Annonspri-
set är 25:- för högst sex rader. Bifoga betal-
ningen vid annonsbeställningen.

Tekniker med lager och verkstad i Stockholm
önskar samarbete. Gärna elfacket eller när-
liggande. Har Du bra tillverkningsidé, agentur
eller liknande, tillskriv ABP c/o Box 4425,
162 04 Vällingby.

Jag köper gamla Contra-tidningar. Tel 08-
86 12 82.

Ingen yttrandefrihet på Kuba

Att Kuba under Castro är en järnhård diktatur vet vi alla. Men yttrandefriheten avskaffades inte direkt efter Castros maktövertagande. Under de första åren fanns faktiskt en del oberoende röster. Men inte nu längre.

Kuba saknar idag yttrandefrihet. Tidningar, tidskrifter, film, radio och TV kontrolleras av myndigheterna.

Man räknar med att positiva omnämnanden i kubanska media i hög grad bidrog till Fidel Castros popularitet före och under revolutionen mot den korrupte diktatorn Fulgencio Batista. Efter revolutionen inskränktes emellertid yttrandefriheten gradvis och idag saknas den helt.

1961 förbjöds filmen *PM*. Den hade redan visats på TV, men producenterna ville också visa den på biograferna. För att kunna göra det måste de först få tillstånd av *Comision Revisora* — som efter revolutionen hade underordnats det statliga Filminstitutet. Institutet ansåg att filmen var "kontrarevolutionär" eftersom den visade hur invånarna i Havana hade det efter mörkrets inbrott (därav titeln på filmen, p m = em). Filmen drogs in och förbjöds. Filminstitutet har sedan revolutionen varit ett statsmonopol som kontrollerar allt som har med film att göra: Från att producera film till import, distribution och förevisning. Det äger alla biografier på Kuba.

Stopp för tidningar

Några månader efter förbudet av *PM* förbjöds också den litterära tidskriften *Lunes de la Revolución*. Den redigerades av Guillermo Cabrera Infante och hade på några år blivit en av de största litteraturtidskrifterna i den spanskspråkiga världen. Tidskriften publicerade artiklar som inte automatiskt tog sin utgångspunkt i marxistisk-leninistisk socialrealism och beskyldes därför genomgående för att vara "kontrarevolutionär". Officiellt hävdades det att tidskriften måste dras in på grund av "akut brist på journalpapper". Men Cabrera Infante hävdade att så kunde det knappast vara, eftersom tre nya litteraturtidskrifter startades sedan *Lunes de la Revolución* dragits in.

Två år senare — i oktober 1963 — avsattes Carlos Franqui som redaktör för Kubas största dagstidning *Revolución*. Det skedde trots protester från hela redaktionen och från Franquis ställföreträdare. 1965 stoppades hela tidningen. *Revolución* gade fram till nedläggningen räknats som Kubas inofficiella regeringsorgan. Men eftersom den valde att kombinera sin revolutionsvänliga inställning med en oberoende linje, uppfattades den som ett hot mot de prosovetjiska kommunisterna, med Fidels lillebror Raul i spetsen. Det var i *Revolución* de allt fler brotten mot de mänskliga rättigheterna påtalades och fördömdes. Likaså markerade tidningen sig som en klar motståndare till den gradvisa övergången till en prosovetjisk linje som revolutionen tog. Andra tidningar som den högerextrem *Diario de la Marina* och den liberala *Prensa Libre* tvingades också att ge upp. Sedan *Revolución* försvunnit fick regeringen ett nytt språkrör: *Granma* — som av en del betraktats som Kubas svar på *Pravda*. Den har sedan dess varit landets enda större dagstidning.

Stopp för böcker

1971 arresterades poeten Heberto Padilla. Han hade tidigare gett ut en bok som innehöll kritiska dikter. I fängelset tvangs Padilla skriva under en förklaring där han fördömde nära vänner för att vara "kontrarevolutionära" och att han ångrade sin tidigare inställning. Efter att ha suttit fängslad i 37 dagar blev Padilla frigiven, men fram till dess att han fick tillstånd att lämna Kuba 1980 fick han inte ge ut en enda skrift.

Samtidigt med arresteringen av Padilla blev en rad fakultetsmedlemmar utrensade vid universitetet i Havana. Bland dessa fanns filosofiprofessorerna som redigerade tidskriften *Pensamiento Critico*. Tidskriften var då den enda oberoende tidskriften som fanns på Kuba. Även om tidskriften var kommunistisk betraktades dess kritik av den kubanska politiken som "kontrarevolutionär". Som en följd av arresteringarna måste tidskriften upphöra. Motsvarande utrensningar skedde vid kulturinstitutioner, teatrar och dansgrupper och i studentkåren vid universitetet i Oriente.

På Castros Kuba måste all litteratur godkännas av s k "litterära verkstäder". Där läses och diskuteras alla verk i närvaro av representanter för säkerhetspolisen. Om en författare vill delta i en litteraturpristävling, om han vill få sitt verk publicerat i en tidskrift eller få det utgivet på något statligt förlag (alla förlag togs över av staten i början av 1960-talet) måste han eller hon bifoga en detaljerad redogörelse för sin bakgrund: Data om familjen, politisk verksamhet, deltagande i frivilliga arbetsprojekt osv. Han eller hon måste också bifoga referenser från arbetsgivare, där författarens politiska inställning, revolutionära uppförande, insatserna som arbetare skall redovisas.

Jury och redaktionskommittén består bara av medlemmar i partiet och andra som har utmärkt

Fidel Castro har alltid visat större intresse för vapen än för det fria ordet. Här på utlandsbesök hos en annan diktator (Houari Boumedienne i Algeriet).

sig genom stor lojalitet mot regeringen. De bedömer verkens politiska innehåll. Det är straffbart att publicera något utomlands (den enda möjligheten för författare som fått sina arbeten refuserade).

Yttrandefriheten inskränks också genom att bli följande utländska författare är svartlistade på Kuba: Jean-Paul Sartre, Eugène Ionesco, Heinrich Böll, Fernando Arrabal, Octavio Paz, Mario Vargas Llosa, Carlos Fuentes och Jorge Luis Borges. De fyra sistnämnda räknas till Latinamerikas största författare. Att de är svartlistade betyder att deras verk är förbjudna på Kuba och därför inte tillgängliga för vanliga kubaner.

För många framstår det som en paradox att det Kuba som skryter om att ha avskaffat analfabetismen också har avskaffat yttrandefriheten.

Fria radiosändare

Som en följd av att kubanska media är helt kontrollerade av myndigheterna finns det bara ett sätt att ge Kubas folk alternativ information: Radiosändningar från utlandet.

Den kubanska oppositionsgruppen *Cuba Independent y Democrático* (CID — det demokratiska och oavhängiga Kuba) har i flera år stått bakom radiosändningar till Kuba. 1981 startade organisationen *La Voz del CID* (CIDs röst), som började sända en halvtimme per dag. Senare har sändningstiden ökat till 1620

Fidel Castro och hans bror Raúl (försvarsminister på Kuba) vid en militärparad i Havana. Statyn i bakgrunden föreställer revolutionshjälten José Martí, som var verksam vid sekelskiftet. Att amerikanerna har uppkallat sin till Kuba riktade radiostation efter just José Martí har irriterat de kubanska ledarna nästan lika mycket som sändningarna i sig.

timmar per år.

Ytterligare en radiostation har lagts under

La Voz del CID: Radio Camilo Cienfuegos — uppkallad efter en revolutionshjälte som försvann på mystiskt sätt 1959.

Utöver Kuba kan Venezuela, Mellanamerika och USA ta emot sändningarna från *Radio Camilo Cienfuegos* — som sänder 24 timmar om dygnet varje dag från USA.

CID leds av revolutionshjälten Huber Matos, som idag bor i exil i USA. CID betraktas som den största och mest seriösa oppositionsgruppen mot Castro och har såväl kristdemokrater som socialdemokrater bland medlemmarna.

Den amerikanska kongressen har anslagit medel för upprättandet av *Radio Martí*, uppkallad efter José Martí, frihetshjälten från sekelskiftet. Stationen ligger formellt under *Voice of America*, som tidigare haft sändningar riktade till Kuba, men i den nya formen är stationen mer specialinriktad på just Kuba. *Radio Martí* är uppbyggd efter mönster av *Radio Free Europe* och *Radio Liberty*. De stationerna sänder från Västtyskland (München) till Östeuropa. Innehållet är nyheter som inte når fram annars på grund av myndigheternas kontroll över media. Alla tre stationerna satsar på objektivitet och saklighet för att undgå beskyllningar för propaganda.

Ännu som behandlas av *Radio Martí* är t ex det ekonomiska läget på Kuba, försöken att skapa fria fackföreningar och antalet kubanska soldater i Angola.

Joachim Bamrud

BOK-NYTT

Red fox

Robert Thorne arbetar för State Department och är Sovjetexperter. Hans far påstås ha dött i en jaktolycka, eller tog han helt sonika livet av sig? Sonen frågar sig hela livet varför?

Så plötsligt en dag får Thorne ett telegram från May Brightman i Kanada. En kvinna han älskat och velat gifta sig med, men som försmått honom. Många år har gått sedan han hörde av henne senast.

Mays pappa, en pälshandlare, är spårlöst försvunnen och Thorne kastas in i undersökningar. May är adopterad och tror att det föreligger ett samband mellan hennes adoption och faderns försvinnande. Så drar det hela igång.

Hur var det egentligen? Levde Mays föräldrar i ett skenäkenskap och var hon

verkligen dotter till Harry Brightman? Frågeställningarna börjar hoppa sig. Den uppgivna modern visar sig vara svart och detta kan inte stämma.

Vem är den rödhåriga mannen som med pistol dyker upp och vad är motivet då han mördar? Och vad är det för affärer Brightman haft med ryskan Anna Kostina? Vad är det för barn som smugglats ut ur Sovjet? ...

Kommunistiska agenter, frontgrupper, utpressning mot Sovjet ...

Allt blir upptakten till ett oväntat slut. Historien i sig själv är inte oöven, men stundtals är den långtråkig. Det hindrar säkert inte filmmakare i USA att göra en storfilm av den och så småningom dyker den säkert upp också på svenska biodukar ...

Roger Söderqvist

Anthony Hyde: *Red fox*. Norstedts, 405 sidor. ISBN 91-1-852171-X.

Rättsstaten åter!

Brita Sundberg-Weitman är hovrättsråd vid Svea hovrätt. En av de mycket få höga juristerna här i landet som vågar tala ut om förfallet i rättsmaskineriet. De allra flesta deltar ju glatt i att administrera förfallet. Och tjänar lojalt sina herrar politikerna.

Utgångspunkten för Brita Sundberg-Weitmans resonemang är att vårt system har förändrats så att det inte längre utgår från att vi har fri- och rättigheter. Systemet har också förlorat sina spärrar mot godtycke och obalans i offentlig maktutövning.

Boken innehåller många praktiska exempel på vart maktstaten för oss. Den stat som inte respekterar människans oberoende och att människan själv har ett samvete.

I en dom vid kammarrätten i Jönköping 1983 fräntas en mor vårdnaden av två barn på elva respektive sex år. Det är två saker som läggs modern till last. Dels att hon har ostödat hemma. Dels hennes uppfostringsprinciper, där det heter att hon "indoktrinerar barnen med påståenden som att allt som är fel är myndigheternas fel. Själv har hon ingen del i det och är därför inte beredd att ändra sitt sätt att vara. Eftersom hon bundit barnen känslomässigt mycket starkt till sig finns det anledning att tro att barnen tar över mycket av vad hon säger. En sådan uppfostran, där barnen inte lär sig handskas med andra åsikter än sina egna, får som regel till resultat att barnen får anpassnings-svårigheter och konflikter med omgivningen utanför familjen." Läs texten en gång till

med eftertanke. Och betänk att det är ett citat ur en dom där regeringsrätten vägrat att ta upp ärendet till prövning!

Lördagkvällen den 3 mars 1984 stormar sju polismän in i advokaten Lennart Hanes bostad i Stockholm. Han har haft hand om många ärenden som rör tvångsomhändertaganden av barn, där han stått på barnens och föräldrarnas sida mot de sociala myndigheternas krav på omhändertagande. Hane

var inte misstänkt för något brottsligt, men en anonym person hade ringt till polisen och begärt att en mor och hennes fyraåriga dotter skulle omhändertas. Den anonyma röstern hade uppgett att de två skulle befinna sig hos Hane. Modern var häktad i sin frånvaro för att hon vägrat att lämna ifrån sig dottern. Kvinnan var dock inte klient hos Hane och han kände henne över huvud taget inte.

I Tyskland under nationalsocialismen inrättades särskilda institutioner för att avla och uppfostra "renrasiga" ariska barn. Inrättningarna kallades Lebensborn. En nutida svensk motsvarighet växer fram i reglerna kring insemination. JO Tor Sverne argumenterar för att artificiell insemination enbart skall få förekomma efter psykosocial utredning av modern och hennes make (eller sambo). Företrädare för staten skall utreda deras "personligheter och intressen samt deras inställning i livsåskådningsfrågor". Den logiska slutsatsen blir, enligt Brita Sundberg-Weitman, att bara den som har en godkänd livsåskådning kan få tillstånd att bli förälder genom artificiell insemination.

Författarinnan uppehåller sig också utförligt vid det förfall som generalklausuler innebär. Hon pekar på att generalklausulerna till sin utformning är sådan att de avskaffar alla begränsningar för myndighetsutövning. Myndigheterna får med generalklausulen definitionsmässigt rätt. Oavsett vad den företar och oavsett hur den kränker medborgarnas rättigheter och intressen.

Brita Sundberg-Weitman: Rättsstaten åter! Norstedts. 143 sidor. ISBN 91-1-857431-9.

CONTRA 2 1987

Elektronisk krigföring har blivit allt viktigare. Ny teknik hjälper soldaterna att träffa rätt, och annan teknik utvecklas för att hindra motståndaren att träffa rätt. Contra skall titta närmare på utvecklingen.

Vi skall också granska vad som hände i Spanska inbördeskriget, mot bakgrund av en del förenklade skildringar som publicerats i Sverige på senare tid.

Vi kommer också att presentera en ny Contra-bok, med en annorlunda syn på fredsrörelsen.

Vidare kommer vi att diskutera vad Du kan göra för att hjälpa motståndsrörelserna i kommunistländerna.

...kommer i februari